

Clara M. Codd : Az Élet időtlen bölcsessége

Előszó:

Egy hosszú mozgalmas életem át sok nemzet küzdött élve, millió vendéglátó otthonban, páratlan alkalom volt az emberi természetet megfigyelni és az életet megismerni.

Ezt a közvetlen tapasztalatot végtelenül megvilágította és megmagyarázta az a mély bölcsesség és igazság, amit a Teozófia hozott nekünk. Most, ha visszanézek hosszú életemre az isteni és dicső létünk nagy elvei és törvényei világosan kimagaslanak. 77 évi élet alatt fedeztem fel őket, de ó, milyen érdemes volt! Bár sohasem felejténém el azokat jövő életemben, ámbár az ifjúság tüzei először elhomályosítják őket!

Ez az öregkor egyik jóvátétele, a bölcsesség, amit elnyerünk. Amikor fiatalok vagyunk, hogyan szenvedünk, hogyan rohanunk mindenfajta hibás cselekedetbe és azután keserű fájdalommal fizetünk érte! De amikor az élet befejezése felé közeledik, békeség, megértés és beteljesedés... Amit az élettől tanultam, megpróbálom elmondani.

Ember-testvéreim, akik most ezeket a szavakat olvassátok, felajánlom nektek szeretetteljes és marandó jókívánságaimat.

Tartalomjegyzék

	Előszó
I.	"Ez a tudás az, ami fontos"
II.	Kik vagyunk mi? A test
III.	Kik vagyunk mi? A lélek
IV.	Kik vagyunk mi? A szellem
V.	Isten és élet
VI.	Miért vagyunk itt? ,__
VII.	Hogyan teremtjük sorsunkat?
VIII.	Gondolat -a Teremtő
IX.	Szeretet - a Gyógyító
X.	Élet - a Tanító
XI.	Mit tegyünk?
XII.	Hol vagyunk a halál után? A halál folya-
XIII.	Hol vagyunk a halál után? A lelki világ
XIV.	Hol vagyunk a halál után? A mennyei vi-
XV.	Alvás és álmok
XVI.	Visszatérés az újraszületésbe
XVII.	Nevelés az okkultizmus megvilágításában
XVIII.	Nemi kapcsolatok az okkultizmus megvilá-
XIX.	A láthatatlanok seregei
XX.	Az állatok fejlődése
XXI.	A fejlődés nagy típusai
XXII.	Az Adeptusok - a Bölcsesség Mesterei
XXIII.	A Bölcsesség Mestereihez vezető út
XXIV.	Mi a Yóga?
XXV.	Ima és meditáció
XXVI.	Utószó

I fejezet: "Ez a tudás az, ami fontos"

A Bölcsesség egyik Mestere azt mondta egyszer egy fiatal tanítványnak: "Az egész világon csak kétféle ember van, azok, akik tudnak, és azok, akik nem tudnak; és ez a tudás az, ami fontos. Milyen vallású valaki, milyen fajhoz tartozik, ez nem fontos. Igazán fontos ez a tudás, Isten tervét az ember számára ismerni. Mert Istennek van egy terve, ami a fejlődés. Ha egyszer valaki azt látta és igazán ismeri, nem tehet mást, mint érte dolgozni és egyé válni vele, mert az olyan dicső, olyan szép. (A Mester Lábainál.)

Ez az igaz tudás, ami az életben a különbséget teszi ki, tartalmazza a különbséget az életben, a válaszokat bizonyos kérdésben, amit az ember magától kérdezett, amióta csak gondolkozni tudott. Számára ezek a legfontosabb kérdések, amire, ha lehet, feleletet vár, mert ezek alkotják az Élet minden biztonságát és irányát. Olyan elsőrendűen szükséges a válasz ezekre a kérdésekre, hogy minden vallás megpróbált rájuk válaszolni és egy bizonyos mértékig a modern tudomány és filozófia is. De a legkielégítőbb, teljes és szép válaszokat az ősi Tudomány adja, ami az e bolygón élő emberiségre vonatkozik; ezt Teozófiának nevezzük.

A Teozófia kifejezés két görög szóból ered, mely isteniséget és tudást, vagy bölcsességet jelent. így Isteni bölcsességnek is nevezhetjük, Ez nem azt jelenti, hogy mindegyik teozófus ismeri, tudja. A Teozófiai Társaság (T.T.) tagjainak többsége éppen csak ismeri a nagy eszmék puszta körvonalait, de mint okkultista, a szó magas és igaz értelmében, az, aki igazán "ismeri Istent", vagy az örök isteni esszenciáját minden dolognak. H. P. Blavatsky a T. T. egyik alapítója így írja le:

A Teozófia az elvont értelemben Isteni Bölcsesség, vagy a tudás és bölcsesség tömege, ami a Világ-egyetem alapját képezi. A múlt végtelen ciklusain keresztül létezett, így fog a jövő végtelenségein át mindig létezni, mert a Teozófia azonos jelentőségű Örökkévaló Igazsággal. Az okkult tudományt úgy is lehet leírni, mint felsőbb (szuper⁹) lélektant, mivel végtelen sokat tud az ember természetéről és szerkezetéről, növekedési módszeréről és elkerülhetetlen jövőjéről. Az okkult tudományt és a Teozófiát nem szabad összetévesztem az úgynevezett okkult művészetekkel, mint asztrológia, tisztánlátás, a számok tudománya, stb., stb.

Blavatskyné világosan megmagyarázza azt, amikor azt írja: "Az okkultizmus nem mágia, bár a mágia egyike az eszközeinek. Az okkultizmus nem erők megszerzése akár pszichikusak, vagy intellektuálisak, bár mindkettő szolgálja. Az okkultizmus nem a boldogság követése, amint az ember azt a szót megérti, mert az első lépés áldozat, a második lemondás." Azután elmondja nekünk, hogy mi igazában "Az Élet tudománya, az Élet művészete."

Az élet nagy tudománya elkerülhetetlenül az élet még nagyobb művészetéhez vezet, szépen élni tudományosan, boldogan. Nem érdemes-e valamit tudni, ha csak a külső rajtjait is annak a tudománynak és minden ,művészet művészetének?

De azt kérdezzük; ki tudja azt és hol lehet megtalálni? Nagy bölcsek és látnokok felhalmozták és továbbadták évszázadokon és emberöltőkön át ma népszerűvé téve elérhetővé tették a Teozófiai Társaságon és más területeken át, amelyek hasonló irányokban dolgoznak. William James, a pszichológus egyszer azt mondta, hogy minden nagy gondolkodó feltételezi, hogy a tudás minden formája mögött egy gyöker tudásnak. Mi más lehetne az, mint a nagy Tudás az életről és annak összes vitás lehetőségeiről és eszközeiről? Mint a tudás minden osztályában például vannak gyermekek, akik azt tanulják, hogy kétszer kettő az négy, és a másik végén vannak a nagy mesterei, mint Albert Einstein, úgy mi legtöbben gyermekek vagyunk az élet nagy iskolájában, akik tapasztalat által tanuljuk sok fájdalommal és fáradtsággal az élet elemi törvényeit; de kell, hogy legyenek valahol a nagy mesterei annak a csodálatos tudománynak önmagunkról. Amit ők nekünk az ő képviselőik (közlegeik) által adtak, mint igyekezni fogok megmutatni csodálatos világosságot vet az élet sötét kérdéseire és oly szép válaszokat ad, amit az ember az idők kezdete óta kérdezett. Alapjában ezek a következők: az ember tudni akarja, ki ő valójában, miért van itt, honnan jött és az élet hova viszi, mi fog vele történni a halál után, van-e az életnek célja, és ha igen, mi az, és mik azok a törvények, amik szerint gyorsan és sikeresen el lehet érni?

Ezekre a kérdésekre a válaszokat, amit a régi és örök tudás ad nekünk, igyekezni fogok világosan megmagyarázni. Az én hibám lesz, ha a leírás nem világos és kielégítő, mert a Szent Tudás maga valóban a lelkek eledele, az eltévedt (tévelygő?) ember támasza és vigasza.

II. Fejezet: Kik vagyunk? A test

"Mi az ember, hogy gondoskods róla?"- énekelte a zsoltáríró. "Milyen munkadarab az ember!"- mondta a világ legnagyobb költője (ki?). Annyira Istenhez hasonló némely tekintetben, olyan állati másokban, és mégis mily kevesen értik, meg őt igazán. Dr. Alesis Carrel rámutat "Az ismeretlen ember" című könyvében, milyen sokat tudunk a dolgokról, és mily keveset önmagunkról. A lélektan modern tudománya még gyermekkorát éli, de tele van ígérettel a jövőre nézve, mert mint H. G. Wells mondta: mi elértük a kutatás anyagi eszközeinek határait, de próbaképpen a lélek, az elme és a szív tudományának határain járunk. Sir Olivér Lodge egyszer azt mondta, hogy a jövőben a tudomány területe az lenne, az ember szellemének rejtett zugait felkutatni és feltérképezni az idáig ismeretlen országát a halál másik oldalának.

De az ember nincs összefüggés nélkül a világegyetemmel és nincs öntudatában olyan hatalom, ami nem kapcsolódna az anyag valamely látható, vagy láthatatlan formájához. Tehát cselekedetei a fizikai anyaggal(/ban?) nyerne kifejezést. Nem cselekedhet anélkül, hogy a fizikai anyagot elmozdítaná. De hol fejezik ki magukat gondolatai, érzései és hol erednek, mivel valóban lényéhez tartoznak, mint a fizikai alak?

Meg kell értenünk, hogy nagyon keveset látunk az igazi emberből a fizikai szemeinkkel. Ő oly sokkal több, aminek a fizikai síkon mutatkozik, vannak benne mélységek, amiket -ha egyáltalán- csak homályosan látunk és értünk. Az ember intuíciója meg a nagy vallások tanításai meghatározzák, hogy van egy lelke, de hogy mi az a lélek és hol van, azt csak homályosan feltételezik.

Az ember öltözetének különböző tényezőit a szemszög szerint lehet osztályozni. Keleten, ahol a lélek tudománya sokkal régebb és leplezetlenebb, mint Nyugaton, őt úgy írják le, mint akinek birtokában van őt, vagy hét(?) princípiuma, amin keresztül kifejezi magát. Ezeket hosha-nak, vagy a tudat burkainak nevezik. Gyakorlati célokra a keresztény hármasság -test, lélek és szellem- hasznosabb.

Kezdjük a testtel; tudjuk-e mindazt, amit tudni lehet róla? A test nem mi magunk vagyunk, hanem az a valami, amit mi egy ideig hordunk, vagy használunk, mint egy öltözet ruhát. A tapasztalatnak és kifejezésnek egy eszköze, de korlátoz és zárva is tart bennünket. Az angol body (test) szó az angolszász bodig-ból származik, ami lakóhelyet jelent. "Itt nincs folytatólagos város." Sok hasonlattal lehet leírni. Genesis "A bőrkabát"-nak nevezi, amit az Úristen csinált és az embernek adott. Arnold Bennett az emberi gépnek nevezte, amit mi, a láthatatlan vezetők, hajtunk. De mivel ez egy élőlény, aminek homályos tudata van rólunk a maga részéről, Szt. Ferenc elnevezése helyesebb: "szamár testvér"; vagy mint "A Mester lábainál" című könyvben áll: "a ló, amin lovagolsz". Feltéve, hogy sehova se tudnánk, csak lóháton menni, hogy vigyáznánk arra a lóra: megtanulnánk etetni, gyakoroltatnánk és kefélnénk rendszeresen, nem terhelnénk túl sok munkával (bár sokak számára ez majdnem lehetetlen!). így kellene testünket kezelni.

Egy másik meghatározás: a test egy zongora, amin nekünk, mint zenészeknek kell játszani rajta. Ez felelet egy gyakran feltett kérdésre: gondolkozhatunk-e agysejtek nélkül és érezhetünk-e idegsejtek nélkül? Sokkal jobban. Mi nem kezdeményezünk gondolatot és érzést testeinkben, hanem finomabb pszichikus énkben, vagy lelkünkben. Van egyfajta rezgési hullámhossz, ami azonnal közli magát az agysejtekhez(/nek?), áltál átváltozik(árvál?) egy alacsonyabb Volt -ra. A zongorában nincs zene; csak fából, vasból, elefántcsontból való tárgy. A zene a zenélőben van, de szüksége van a hangszerre, hogy bizonyos mértékben megmutassa a zenét, ami az ő lelkében van. Amikor a testünk meghal, mi nem szűnünk meg gondolkozni és érezni! Tény az, hogy gyorsabban tudunk gondolkozni és élni élni érezni, amikor nem helyeztük mozgásba a fizikai test nehezebb részecskéit.

Akkor minek van fizikai testünk? Hogy érintkezésbe hozzon bennünket ezzel a fajta tapasztalattal, amit "élet"-nek nevezünk; bár az élet más körülmények között izzóbb és élni élni élni. Amint fizikai testünk nő, érik és továbbmegy az enyészet felé, mindenféle eseményekkel és tapasztalatokkal találkozunk. Az (sensation=reakcióink⁹) idegeink által érnek el bennünket. Belőlük alkotunk mentális elképzeléseket, emlékezeteket, eszményeket, képeket, megértéseket, ami szó szerint lelki növekedésünk ekeje. Ezért az élet egy nagyon értékes tapasztalat, bár kevésbé értjük. Sok élet nélkül lelkünk sohasem nőne, fejlődne. Ezért jöttünk ide. És lelkünk fejlődésének jelzőtáblája a jellem.

Van egy dolog, amit nem vettünk észre a testünkön, hogy egész idő alatt változik, mint minden fizikai anyag, soha nem marad ugyanaz, egyik percről a másikra. Néhány év múlva a változás világosan látható, de egész idő alatt folyik. A fizikai síkon minden dolog fenomenális, görög szó ez, mely csak megjelenést jelent. Minden, amit itt látunk, csak ilyennek látszik e pillanatban, nem a tárgy maga. Mögötte van a

noumenon, vagy valóság, a fizikai szemek számára láthatatlan, mert a szemek csak egy bizonyos hullámhossz sorozat megválaszolására alkalmasak.

Jobban fogjuk ezt megérteni, ha elgondoljuk a fizikai anyag szerkezetét, amiből testeink állnak. Sohasem vehetjük el a testeinket a fizikai síkról. Amikor elhagyjuk őket, az atomok és a molekulák - amikből álltak - szerterepülnek és más állati, növényi és emberi formákat alakítanak ki újból. Jó azt felfogni, hogy testeink nincsenek nagyon elkülönülve környezetünktől. Ugyanabból az alapvető anyagból vannak, mint a fák, a sziklák, az állatok, stb., körülöttünk és van egy láthatatlan kisugárzás a világ összes formája között.

De miért láthatatlan? Mert mi még messze nem látjuk a fizikai világ egészét. Az okkultizmus azt tanítja, hogy a világegyetem minden formája a sűrűség 7 fokozatában létezik valahol. Valóban a 7 és a 3 látszik a világegyetem uralkodó számának. Mi ismerünk 3, vagy 4 halmazállapotot: szilárd, folyékony, légnemű és a mindent átható étert, amit a tudomány ugyan nem lát, de megkülönböztetett. Az okkult tudomány azt mondja, hogy van egy éteri állapot és az 4 fokozatban létezik. Nem látjuk, de láthatjuk-e a gázokat? Azt mondják (kik?), hogy mielőtt az emberek testeinek fejlődése ezen a bolygón befejeződik, az éter a levegőben látható lesz. Ez már most történik; az emberek nagy többsége hogyha kinéz a levegőbe egy tiszta, napos napon, számtalan apró fénypontokat fog látni, amik itt-ott és mindenütt táncolnak. Nincs semmi baja szemünknek. Ami látható ilyenkor az nem más, mint az éter első és leganyagibb állapota és a táncoló szikrák a vitalitás globulák: „amik a Napból áradnak. Ezeket felszívja a fizikai lép éteri hasonmása, és cirkulálja az egész testen és szerveinek idegein végig. A ragyogó életerőt felszívja, a színtelen részecskéket kiveti a bőr pórusain át.

A használt részecskék sugárzását könnyen lehet látni. Legbővebb a szemekben, a lábak és a kezek által. Tartsák kezüket fekete fal felé homályos fénynél és lehetséges bizonyos világosságot felfedezni az ujjak körül. Ne erőltessék a szemüket, de ha valóban megfigyelték, azt fogják találni, hogy a sugárzás kövei az akarat serkentését és lehet a sugárzást hosszabbra nyújtani. Dr. Kilner fedezte fel ezt az éteri sugárzást és azt, hogy ennek bizonyos változásai beteges állapotra mutatnak a testben. Ő színes lemezeket használt az olyan emberek számára, akiknek nincs természetes éteri látása ezt a sugárzást megpillantani.

Ez a fajta fizikai tisztánlátás aránylag ritka, pszichikus tisztánlátás gyakoribb. De akinek nagyobb, jobban meg van, annak számára a fizikai anyag sűrűbb állapotai átlátszókká lesznek. A földbe tudnak látni egy bizonyos távolságba, egy ház falán átlátnak, átlátnak egy csukott dobozon, látják a fizikai testben működő szerveket, szóval X-sugárnak nevezett szemük van, amik egy sokkal szélesebb és mélyebb sorozat rezgési erejére tudnak válaszolni. Az író személyesen ismert két orvost, és két ápolónőt, akiknek meg volt természetűl ez a képessége. Képzhetik végtelen értéküket az orvostudományban!

Ezek a tények azt mutatják, hogy mi nem kapunk életerőt az élelemből. Az ételből mely -nagyon fontos- a testnek szükséges vegyi anyagok kiegyensúlyozását nyerjük. Az életerőt, ami felhasználja őket a levegőből és a fényből nyerjük. Amikor a nap lemegy, elég életerő gömböcskék maradnak a levegőben a másnap reggeli napfelkeltéig. Ha nem így volna, akkor nemsokára mind halottak lennénk!

Amikor valaki tele van életerővel, egészséggel "a világ tetején" (?) akkor az éterkisugárzások erősek és felállnak. Azt ilyen emberek fizikai erőt adnak másoknak. Az olyan személyek, akiknek nagyon kevés az életeréje, olyan sugárzással bírnak, aminek lecsüngnek, mint a vizes fű. Öreg emberek néha életerőt szívnak a fiatalokból.

Az éteranyag bennünk a fizikai médiumság alapja is. Rendes körülmények között a fizikai anyag finomabb állapota nem hagyja el nehezebb képmását az életben, ez alkotja, ez alkotja a hidat a fizikai események és az intelligencia közt. Ezért, ha egy érzéstelenítőszer egy időre kikergeti, öntudatlanság áll be, és a beteg semmit sem tud sem érez. Nemsokára visszafolyik, de néha hosszú ideig tart, amíg újra elhelyezkedik az emlékezőtehetség vagy a koncentrációs erő ideiglenes elvesztését okozva.

Médium az olyan ember, akinek éteranyaga nagyon laza szerkezetű és könnyen lehet a testből kivonni, hogy kopogás, asztaltáncoltatás, vagy materializáció alapját képezze. Ezt sokan lefényképezték, többek között M. Gustave Géley és báró Schrenck Notzing. Túl sokat nem lehet kivonni, mert akkor a médium meghalna. De ez egy életerő elvonó folyamat, amely az életerőt az ember testében megzavarja. Ezért sok médium megbetegszik és életerő hiányában szenved, ezért alkoholt, vagy kábítószereket vesz be, hogy felélénkítse fogyó erőit. Még azoktól is, akik nem természetűl fogva médiumok, az éteranyag egy kis része lesz kivonva, amikor egy szeánszon jelen vannak. A belfasti Crawford tanár 5 % -ra becsüli ezt.

Még egy másik csodálatos tulajdonsága van a fizikai testnek. Mint minden tárgy körülöttünk, ő a jelképek - tárháza. Nincs a Földön egyetlen tárgy sem, amely ne ábrázolna, vagy jelentene valamely örök igazságot.

Mi is egy jelkép? A kifejezés két összeállított görög szóból származik, ami annyit jelent: többlől összetett valami, vagyis egy írásjel (.), vagy epichany (?), ami egy nagyobb dolgot mutat, amelyet nem lehet kifejezni szavakkal, vagy még eszmékkel sem. Az egy útmutató, ami valahova mutat, ha van intuíciónk, megkülönböztethetjük a szellemi és örök valóságokat, amiket ábrázol. De ha az útmutatót valóságnak vesszük, a jelképeket az igazságnak, aminek árnyékát előrevetíti, akkor veszve vagyunk. Akkor be vagyunk zárva és elhatárolva. Teológiai tantételek ilyen jelképek, így materializálva.

A tárgyak körülöttünk tehát epiphanies (?), amik igazságokat vetítenek vissza. Ha bármily elmosódottan olvasni tudnánk, látni a kezdenénk az élet dicsőségét és pompáját A hópehely örök hatszögű formája, sok virág és kristály geometriai szépsége emlékeztet bennünket Pythagoras mondására: "Isten geometrizál". Rendezett és szép hangokban beszél Isten a természetben.

Azután a fizikai sík eddig láthatatlan oldalán egy gyönyörű tündérellet van. Néha egy gyermek, vagy paraszt egyszerű látása elkap egy-egy pillantást és a hagyomány a "kis emberek"-ről beszélés a tündér világról. Nem hiába népesítették be az ókori görögök a vidéket. Oreadokkal, Najádokkal, stb. Az emberiség nem az egyetlen életfajta, amely ezen bolygón fejlődik. De ő az ismerős a fizikai testében a fejlődés elmúlt óriás korszakai terméke, amelyek alatt az érzékszervek lassan létrejöttek, amik által az étellel érintkezésbe jut. Egy belső siettetésre válaszul jöttek létre. Egy régi Indiai írás szavaival "Az ember látni kívánt, ezért a szemek, hallani akart, ezért a fülek" Lassanként az öt érzék kibontakozott és szerveket alkottak kifejezésükre. Van egy mondásunk, hogy: "kijesztettek a hét érzékünkéből". Mielőtt az ember testének fejlődése ezen a bolygón befejeződik, ő mind a hét érzékének birtokában lesz. A hatodik, nagy számú embernél, már nagyon közel van a felszínhez. Ennek működése a lelki érzékenység gyors növekedésében mutatkozik, ami oly elterjed manapság. Ennek megvan a megfelelő szerve a kifejezésre, amely egy más szempontból nyomot hagy; a nyákmirigy az agyban. Elkövetkező haszna az lesz, az éber öntudatba lehozza a pszichikus sík jelenségeit, később a tobozmirigy a nyákmiriggyel karöltve a szellemi világok tudatát lehozza az éber tudatba. De addig már az ember a küszöbén fog állni annak, hogy több mint ember. Gustave Géley a fejlődést éppen ezekben a kifejezésekben írja le; a láthatatlannak lassú átköltözése a láthatóba.

Milyen csodálatos és az ember még a test munkaruhájában is, iskolai egyenruhájában van! A régiek azt mondták, hogy az ember egy mikrokozmosz, egy kis világegyetem, ami újra alkotja korlátolt és jelképes formában a Világegyetem Makrokozmosz minden erőit. Ha valóban megértenők az embert, megértenők a Világegyetemet is. De ez igaz lehet minden teremtményről! Nem készítette a költő intuíciója Tennysont, hogy azt írja: "... (6. sor vers) 14. oldal.

Mint gyermekek nem kérdeztük-e gyakran, miért van két szemünk, két fülünk, öt ujjunk, és így tovább. Van ennek oka. Például a szemeink az elmével függnek össze, így ugyanazt a kifejezést használják (angolban) mindkettőre. Látunk egy tárgyat, megértjük az eszmét. A testet nem szabad lenézni, ezt a csodálatos, bonyolult, finoman (abjusted) lovat, amin lovagolunk. Sajnos, mily gyakran rosszul bánunk vele és szidjuk!

Mint előbb állítottam, van neki egy saját homályos elemi tudata az őt uraló felső tudaton kívül. Ennek egy bámulatos önfenntartási ösztöne van és ha hagyjuk, a halál pillanatáig küzdeni fog, hogy helyreigazítsa, amit rosszul csináltunk. A testnek ez a rendkívüli ereje az, amit a természetes gyógy mód talált (fellelt?) és kutat. Legjobban működhet, amikor egy ideig távol vagyunk tőle álmunkban. Innen következik a felfrissülés ébredéskor. Egy bajor doktor csodákat végez gyógyíthatatlan betegségekkel csupán a beteg hosszú ideig való elaltatása által. Innen a régi mondás, hogy az ember korán feküdjön le, és korán keljen fel.

Mily csodálatos szépség és érdekesség rejlik az ember növekvő képességében, hogy felkutassa önmagát és a Világot maga körül! Mily keveset tud, és mily sokat kell még tanulnia! Az embernek van egy olyan nagytöképessége, ami meghalad minden eddig feltalált ismert mikroszkópot. Olyan ereje is van, ami túlmegy minden felfedezett teleszkópén. Ez tündérmesének hangzik-e? (Talán a régi tündérmesék okkult igazságokat rejtő (glyphs?) voltak?)

Az embernek újra érintkezésbe kell lépnie a természettel és tisztelnie kell őt, hallgatni rá és azután fokonként leveszi a fátyolt titkaitól és minden rejtett szépségéről. Csak a szellemi látás előtt fogja ezt megtenni. Azt mondja A Csend Hangja c. könyv, az ősi tibeti írás, amit Blavatskyné fordított:

(9. sor) a könyvben aló. oldalon

III. Fejezet: Kik vagyunk? A lélek

Azt mondjuk; "van egy lelkünk", mintha tulajdonunk volna valahol. Talán fölöttünk lebegve képzeljük, vagy bennünk lakozva. Emlékszem: sok évvel ezelőtt egy orvostanhallgató azt mondta nekem, hogy egész délelőtt egy ember agyának boncolásával foglalkozott, különösen annak a kis résznek, amit a nyákmirigynek neveznek. "Tudja - mondta nekem - a doktorok igazán nem tudják mi a haszna. (Most ár tudják. CMC.) De van egy nagyszerű eszmém, azt hiszem ott tartják a lelkünket!". Azt hiszem, hogy úgy képzelte, hogy a lelke körülbelül akkora, mint egy méhecske és a halálkor olyasféléképpen jön ki a száján, mint az egyiptomi "Ka" képein.

Jobban megérthetjük a lelket, ha a szó eredetére megyünk vissza. Az Új Testamentumban a görög psyche szónak a fordítása, amiből a "pszichikai" és a "pszichológiai" szavak is származnak. Lélektani kutatás és lélektani modern kísérletek a lélek világa felkutatására. Pszichikai (lélektani) kutatás megvizsgálja az anyagot és forma szempontjából, hogy rájöjjön miből van, hogy néz ki, lehet-e fényképezni, stb. A lélektan megkísérli a lélek világát felkutatni, de a tudat erői és működésük szempontjából nem (?). A lélek a gondolkozó, érző én, ami még jobban és élénkebben gondolkozik és érez tovább, amikor elkülönült a fizikai testtől.

De hogyan néz ki? És hol van? Van-e anyagi formája? Ezeket a kérdéseket mind megválaszolja nekünk az okkult tudomány. A lélek teste még mindig anyagi, formája és anyaga van. De ez az anyag, amiből áll, nem fizikai, sem nem lehet fizikai szemekkel látni, vagy fizikai szervekkel érzékelni.

Hol van ez a másfajta anyag és milyen? Annak az anyagnak a világa, amiből a lelkünk és a testeink állnak, nincs messze a csillagok mögött, hanem itt és most körülöttünk van; áthatja az egész fizikai világot. Éppúgy, mint a fizikai testeink örökké részei a fizikai világnak és attól nem lehet elszakítani. Lelkünk és pszichikai énünk része az áthatoló, körülvevő pszichikai világnak és ők körülveszik és áthatolják a hasonmást.

Hogy ezt jobban megértsék, gyérünk vissza gondolatban a fizikai világ felépítésére. Már megállapítottuk, hogy az anyag minden formája hét sűrűségi fokban létezik. Ismerünk szilárd, folyékony, légneműt és a mindent átható étert feltételezve, de még nem látva a tudomány által. Ezek az állapotok mind feloszthatók (cserélhetők?) egyik a másikba, például jeget vízzé lehet változtatni és vizet gőzzé. Milyen az éter négy állapota, különösen az utolsó? Nevezzük azt az atomi állapotnak.

A fizikai sík végső atomjai nem élettelen tárgyak összepréselve, mint a méhkas részei, hanem hihetetlenül elevenek: örvénylenek, fel-fel ragyognak, éneklő örvényei az erőnek. "Láthatóak" azáltal az emberi nagyítóerő által, amit az első fejezetben említettem. Akkor megfigyelhetik, hogy ezek kavargó energiaörvények egy másik síkról, amiknek három fő mozgása van: saját körüket követik, saját tengelyük körül forognak és azonkívül van egy ritmikus ki és be mozgásuk, majdnem úgy, mint a tüdők lélegeznek, vagy a szív dobban. Két fajtája van: az egyikben a belső energia balról jobbra kering, a másikban jobbról balra. Majdnem hímneműnek és nőneműnek hívhatnánk őket, vagy pozitív és negatív erőörvényeknek. Az egyik fajta vonzza a másikat és így apró rendszerekbe tömörülnek, mint egy mikroszkopikus naprendszer. Ők a fizikai világ második alsíkját alkotják. Ezek a tömörülések másokat vonzanak, és így a harmadik és sűrűbb alsíkokat alkotják, le egészen a vegyi elemekig, és olyan állapotokig, amik jól ismertek előttünk.

De az a kérdés, hogy mi által mozognak a keringő örvények, mivel lehetetlen számukra "semmit" elképzelni. A felelet: a végtelenül finomabb, sokkal sebesebben rezgő, körülvevő pszichikus, vagy asztrális világ anyaga által, ami sokkal tökéletesebben és körülveszi a mi fizikai világunkat, mint víz egy szivacsot.

Hogyan néz ki az anyag az asztrális világban, és ki látja? Bizonyos állapotát a lelki, vagy a tisztánlátó képesség kifejlesztése által lehet látni. Úgy látszik, saját törvényei vannak, amik nem egészen azonosak a fizikai világ törvényeivel. PL: amint finomabb fokozatait eléri a pszichikai anyag, mindjobban világít belülről saját világosságával. Ez szikrázó megjelenést kölcsönöz neki, ami a középkori alkimistákat arra készítette, hogy amikor látták, asztrálisnak, vagyis csillagosnak nevezzék. Ebben a világban nincsenek árnyékok, nem szükséges a Nap, vagy a Hold. A hideg és a meleg sem hat rá, az egyik nem terjeszti ki, a másik nem húzza össze. Ez azt jelenti, hogy amikor lelki tudat járműveinket használjuk a testtől távol, akkor nem vagyunk tudatában se hidegnek, se melegnek.

A lelki anyag nagyon befolyásolható a gondolat hullámhosszai által. Ott ezek az erők élő alkotó erők, amik lelki énünket, és lelki környezetünket állandóan alakítják. Egy bizonyos: ezt át lehet ültetni a fizikai énbe, aminek tanúi a fizikai arcon lévő kifejezésvonalak, és sok betegségnek pszichoszomatikus az eredete is.

Éppúgy, mint a pszichikai világ áthatja és körülveszi a fizikai világot úgy a lelkünk, vagy lelki énünk áthatolja és körülveszi a fizikai testünket, és mivel egy finomabb, illanóbb anyagformából áll, kisugárzik körülöttünk egy kis távolságra. Ez a fényes sugárzás néha látható és aurának nevezik. A múltban némely szenzitív (érzékeny?) ember láthatta és így az angyalok, a szentek körül (keleten az Úr Buddha körül) ábrázolták.

A finomabb test és a sugárzás pillanatonként változik a vonuló gondolatok, érzelmek és hangulatok szerint. Minden fajta érzélem egyfajta hullámhosszat jelent a ragyogó testben és megmutatja az élő szint, nem a homályos, halott árnyék szint, hanem élő, rezgő és ragyogó szint. Ezek a színárnyalatok nem keverednek, mint a festményeké. Mindegyiknek határozott rezgési sebessége, sok a különböző sebesség és ezért sok különböző árnyalat lehet egyszerre egy pszichikai testben.

Először itt érzünk és gondolkozunk, egyben a finom rezgést azonnal át is adjuk a kísérő agynak és az idegsejteknek. Ezáltal egyidejű rezgést okozva bennük bár meglehetősen letompítva, mivel a fizikai anyag nem tud oly gyorsan rezegni, mint a pszichikus anyag átvíve a gondolatot és érzelmet a fizikai tudatba.

A gondolat a forma építő-, az érzélem pedig egy mozgatóerő. Maga az "emóció" kifejezés azt jelenti "mozgató erő". Csak a gondolat hajlamos arra, hogy megállapodjék. Túl sok emóció szabálytalan és ellenőrzés nélkülivé válik. Az érzélem színezi az életet; életerőt ad neki és a lelki testben látható, mint izzó sziporkázó színhullámok. Ezek a színárnyalatok érzelmi változásokat ábrázolnak és az értelmük átment sok közhelybe. Azt mondjuk, hogy valakinek a nézete "színezve" van előítéletei és nevelése által. Tény az, hogy egyikünk sem látja az életet olyannak amilyen az valójában, hanem többnyire saját lelki állapotunk színes ablakán át. Legtöbbször azt látjuk, amit keresünk, vagy látni kívánunk. A világ általában azt adja nekünk, amit mi adunk neki!

A sötétebb, súlyosabb, lassabban rezgő állapotok a lelki testeinkben csak sötétebb és homályosabb árnyalatok által vannak ábrázolva. Minél magasabb és tisztább az érzélem, annál ragyogóbb, szebb a szín. Ezek a ragyogóbb árnyalatok arra hajlanak, hogy a lelki kiáradás felső részét színezzék míg azok, amelyek a kevésbé kívánatos érzelmeket fejezik ki, az alsóbb részt színezik- Azt mondják, hogy az a keresztény szokás, hogy térdelve imádkoznak, az azt jelenti, hogy -bár öntudatlanul is, de- az alacsonyabb részt el akarják különíteni...

Minden szín, ami a rózsaszín árnyalatokat ábrázolja a szeretet és szenvedély fokozatát mutatja, továbbá bizonyos formáit a haragnak és a bátorságnak. A tiszta szeretet egy csodálatos rózsaszín árnyalatban mutatkozik meg. Mi gyakran beszélünk egy személyről, aki a világot a boldog, szeretetteljes én "rózsaszín szemüvegein" át nézi. Ez igaz, mert ez a szín még a fizikai síkon is hajlandó felvidítani. Erre tanú a rózsaszín lámpaernyő.

Az önző szenvedély egy kellemetlen, sötét vérvöröst okoz. A harag karmazsin felvillanást, néha nyilatkat lövell a haragos szenvedély tárgya felé. A bátorság élénk skarlátban mutatkozik, a "bátorság piros jelvényében", és az egész pszichikus test egyenes, erős és egyenes sugárzásában.

Az állatoknak és a növényeknek is vannak kisebb kisugárzású lelki hasonmásai; és egy kevés rózsaszín felhőt lehet a meglegedett, doromboló macska körül (fölött?) látni.

A kéknek minden árnyalata nyugodtabb, csendesebb, vallásosabb érzelmet ábrázol; a szürkével kevert pizkos kéktől kezdve, amit egy fétis-imádó mutat; a mély zafírkék tisztaszívű áhítata egy isteni ideál felé és egy metafizikai eszmény felé irányuló áhítatot gyakran kísér ima és magasabb vágyakozás. Az ima felfelé szármaló, szikrázó kék kúpként mutatkozik melyre válaszként mindig fény és áldás esője felel; akár ezt a fizikai tudat megérzi, vagy nem. Magasabb vágyódás általában felfelé repülő csillagok formájában mutatkozik. Ezért a szűzanya kápolnáit a templomokban gyakran kékek, csillagokkal kirakva és miasszonyunk mindig kék köpenyben van ábrázolva az odaadás jeléül, amely oly felülmúlhatatlanul volt az övé. Talán egy templom tornyát kőből levő imához hasonlíthatjuk. Az indigókék szín egy magasabb metafizikai gondolat működését mutatja- A kék szín a fizikai síkon "nyugalmas". A sárga az intellektus játékát, működését ábrázolja, mely általában a kísérő aura feje körül fénylik. Ezt a színt a legkönnyebb meglátni és nagyszámú ember felfedezi prédikátorokban, mert az intellektus akkor nagyon tevékeny. Egy alacsonyabb intellektus homályos sárga színétől kezdve a spirituális ember pompás, ragyogó kisugárzásáig dicsfényt alkot, ami bizonyos mértékben minden

embernek megvan. Lehetséges, hogy régebben egyszerű parasztok, vagy művészek látták ezt; és azért szenteket és angyalokat dicsfényvel festettek le. A narancsszín gögöt mutat.

A zöld, egy nagyon alkalmazkodó szín, összhangban van a többivel, és az aurában is egy hasonló képességet jelent. A csalás piszkos szürkés zöldjétől kezdve -ami azt jelenti, hogy másoknak megfelel az illető, saját előnyére, a smaragdzöld színen át, amit az alkalmazkodó ember bír, aki mindenkinek, minden akar lenni, az isteni együttérzés gyönyörű almazöld színéig azokban, akik másokra reagálnak, de azok előnyére. A piszkos zöld a harag foltjaival tarkítva mutatja, hogy a birtokló féltékenysége van jelen. Néha állandó, furcsán figyelő gondolat formáját veszi fel, a jól ismert "zöldszemű szörnyeteg".

A lila szín is sok mindent jelent. Egy nagyon sötét árnyalata bizonyos ismeretét mutatja a mágia sötétebb formáinak, míg egy gyönyörű ibolyaszín, ami csak az aura felső részeibe mutatkozik, magas spirituális és isteni megértést jelent.

A fehér fény jelzi, hogy a tudatban az isteni iránti akaratot és a fehér fény lándzsái mutatják, hogy az illető az Isteni fény és áldás csatornája.

A tiszta fekete felhők rosszindulatot és rosszakaratot mutatnak. Ennek egy enyhe formája a durcáskodás... 24. oldal lent

A szürke szín félelmet, levertséget mutat, ami reszketésben és a kitartás hiányában is látszik a pszichikai rezgésekben. Ha ez nagyon határozott, pánikszerű állapot áll elő, amikor az illetőnek már nincs uralma cselekedetei fölött. Kapzsiság és önzés rozsdásbarna színeket mutat. A félelem és a kapzsiság mindkettő anynyira kifejlődhet, hogy valósággal bebörtönzi az embert a nézetébe, ami még a halál utáni állapotban is folytatódik. A megszabadító erők a szeretet és a bátorság, amik, mindig az emberiség megszabadítói.

Egy okkult írás mondja, hogy a tanítvány vegye magát körül meditációban az "öt szent színnel. Ez nem azt jelenti, hogy függönyökkel a fizikai síkon, hanem, hogy ragyogó aurája ezeket a színeket tükrözze: a szeretet rózsaszíne, az áhítat kékje, a megvilágosodott intelligencia aránya, a rokonszenv zöldje, és a spirituális intuíció ibolyaszíne. A legtöbb ember aurája az ellentmondó, kicsinyes érzelmek tömege, ami idővel kiszívja az élet-erőt és kifáraszt. A felvilágosodott és magán uralkodó ember néhány nagy, jótévő tiszta érzelmet áraszt ki, ezért ő mindig a jó oldalán áll, ereje felemel és vigasztal mindenkit, akivel érintkezésbe kerül, aki nyugodt benyomást tevő ember.

Mert nem szabad elfelejteni, hogy az érzelmek "ragályosak". Az erősebbek felhangolják a többit, a gyengék pedig arra hajlanak, hogy megkapják és reprodukálják a lehangoló; V"; erőket. Nem ismerjük-e mindannyian a "vizes lepedő" esetét, aminek megjelenése az összegyűlt társaság szellemét nulla alá kergeti? Es kihez fordulunk baj és kétségbeesés pillanataiban, ha nem az erősebbhez, az önzetlen lelkekhez, akik olyanok az embertársaik számára, mint árnyékos fák egy pusztán mezőn? Még a lelki világban is az érzés és a gondolat világában, senki sem él vagy hal meg egyedül önmagának! Elkerülhetetlenül hat másokra, és azok viszont őrá.

Érdekes megfigyelni, amint az Élet Iskolájában egyik élet a másikat követi; milyen fokozatosan tisztulnak az aura színei. Hibák és erények nem különböznek egymástól, szoros rokonságban állnak egymással. Van egy indiai mondás, hogy a lélek úgy nő, mint a lótuszvirág, aminek gyökere az iszapban ~ a víztartályban ~, vagy a tóban van. Felnő a vízen át és végül a napfényben és a levegőben kifejlődik a gyönyörű virág és megtölti a levegőt illatával. így a lassú fejlődés és tapasztalat által a birtokló szenvedély vörös színe az önzetlen szeretet rózsaszínné változik; a tudatlan, babonás imádat szürkés-kékje az igazi áhítat égszínkékjévé, a csalás szürkészöldje az isteni rokonszenv (együttérzés?) almazöldjévé; a fejletlen intellektus sáros sárgája a spirituális intelligencia ragyogó aranyává; a földi mágia homályos lila színe a felébresztett szellemiség ragyogó levendula

színűvé válik.

Mint a Csend Hangja mondja: (4 sor a 26. oldalon a könyvben)

Ily módon az úgynevezett "gonosz"-ból kifejlődik a jó.

IV. fejezet: Kik vagyunk? A szellem

De még a lelkünk, a változó, a fejlődő, a lélektani Én sem az igazi ember, csak egy finomabb öltözéke az Én -nek. Durván így mondhatjuk. A szellemi én az emberben az igazi én, a lélek én pedig a ruhái, és a teste, mint egy nagykabát arra, ha elmegy hazulról. De ki a szellemi én, és milyen ő? Itt is fordulunk a szó

származásához. Sokan összekeverik a két kifejezést: lélek és szellem. Úgy vélik, hogy azok felcserélhetők, de a görög nyelvben ez két egészen különböző szó, a lélek psyche, a szellem pedig pneuma, ami lélegzést és életet is jelent. Isten belelehelte a fizikai és a pszichológiai emberbe az élet leheletét, és az így egy élő, halhatatlan lélek lett. Mert ez az egyetlen részünk, amely valóban halhatatlan; nem fog meghalni, hanem örökké élni fog, mert az élet is örökkévalóság. Nem lehet leírni, csak rá lehet, mutatni költői hasonlattal, és jelképesen. Nevezzék, amilyen néven akarják, az örök élet egy szikrája, amely a világegyetemet feléleszti az istenség egy magva, mely (potentiality) ...-ban tartja a szépség erőit abból a forrásból, ahonnan jött (?). Ez Istennek egy szava, ami ki lett mondva, hogy kifejezze és egyszersmind meghatározza az isteni gondolatot.

Ma lángnak, vagy szikrának nevezzük. Figyeljük meg, hogy bármennyiszer gyújtunk meg egy lángot egy lángtól, az sohasem fogy. Egy régi okkult katekizmus mondja:

Egy lángot érzékelek, ó Gurudéva, és megszámlálhatatlan, összefüggő szikrát égni benne.

Mert ez az, ahol az "angyal az emberben" sohasem hagyta el az Atya kebelét (, ahogy Krisztus nevezte), az ártatlan soha sem hagyta el Éden kertjét, a Mennyek birodalmát belül, mélyen belül. Ez a lélek és a test ruhába van öltözve, hogy az élet tapasztalatait összegyűjtse. Kiválasztja azokat, amik a tiszta élete táplálékát alkotják, és lassan visszatér halál után önmagához, magával hozva kévéit"

De önmagában lényegében tiszta és foltmentes. Szt Pál így írja le: "A rejtett ember a szívben, ami nem romlandó".

Más szavakkal is kifejezi, mint "Krisztus bennetek van, a dicsőség reménye" és szomorkodik a megtérítettek fölött, míg ez a Krisztus-i(?) természet "megformálódik bennetek", vagy megszületik. Szent Pál epistolái mind erre az igazságra épülnek fel; az ember lényeges Istenségére. És ez a "krisztusi tudat", ami felébred, megszületik az emberben, úgy megváltoztatja, úgy hogy istenivé teszi az embert, hogy Keleten a "kétszer született"-nek nevezik. Nyilvánvalóan Urunknak ugyanez a gondolat volt eszében, amikor Nikodémusz-nak azt mondta:

"Ne csodálkozz, ha azt mondom Neked, újra kell születned... a víztől és a szellemtől. Tűz és víz, ez a két látszólag összeférhetetlen, mindig az isteni és az emberi jelképe volt az emberben, örökösen küzdöttek, amíg a belső Istenség végül is megtisztulva, megváltva felemeli a lelket és a testet. Megváltva őket önmagával, így azokból a felébresztett és kifejlődött belső Isten a világos és tiszta járműveit alkotja. Ez az Adeptus (tanítvány?) a tökéletes ember, a Bölcsesség Mestere, Krisztus az ember vágyainak felkentje, és Isten szándéka mindannyiunkkal. Nincs ember, bármily lealacsonyult és gonosz, amikor (akiben?) ne volna valahol az istenség szikrája; amíg ő egy ember fia, addig és mindig ő a legnagyobbnak is a fia.

Két erőből születik: anyagból, a Föld anyánkból, amit/akit a régi (szent) írásokban mindig nőneműnek jelképeznek, negatívnak, természetesen lefelé hullva, mint egy csepp víz; és a Szellemből, ami egy örökké felszálló láng. Még egy bolygó, a Naprendszer is e két ellentétes pólusból születik, mint egy tűz-köd. Mi mindig érezzük e két erő vonzását magunkban, az egyik felfelé húz, a másik lefelé. Szt. Pál beszél róla, és magát egy nyomorult embernek nevezi, akit e kettő felváltva vonz és néha egyiknek enged, máskor a másiknak, az alacsonyabbnak. Ezt jelképezi a Teozófiai Társaság jelvénye: a két összekapcsolt háromszöggel; az egyik, mint a láng felfelé mutat, a másik lefelé, mint a hulló (csöpögő?) víz.

Isten az emberben egy nap megszületik (-, mint a megváltó a keresztény történetben -) egy emberi, látható anyától a mi anyagi énünktől, és gyí örökké láthatatlan Isteni Atyától. Mint a Világosság az ösvényem mondja: "Be fogsz lépni a világosságba, de sohasem fogod megérinteni a lángot! (") E kettőtől születik egy nap az isteni, a tökéletes ember. Időközben az embriója álmodik (gertates)... az emberi természet méhében és várja az igazi, a legjobb születés óráját, amikor fel kell nőnie teljes nagyságára. Ez a vég nélküli dicsőség, bölcsesség és üdvösség (boldogság⁷), amire az ember egész idő alatt vágyik. Itt csak törött fények vannak Belőled. Mint Blavatskyné mondja: "várjuk türelemmel az igazi, a legjobb születésnek óráját."

Ó, milyen hosszú még az út előttünk! De segítségünkre van bizonyos mértékben az élet célját megpillantani. Mi mind egy sötét és köves úton utazunk. Ha nem ismerjük az utat, mily hosszúnak tűnik az, mily sokszor megbotlunk és megsebezünk a lábunkat! De ha csak egy kicsit tudunk az emberi út végződéséről, az ösvény kivilágosodik és könnyebbé válik.

Krisztus azt mondta, hogy a mennyek országa bennünk van, nem kívülünk, valahol távol. Az összes nagy tanító ugyanezt az igazságot mondta. Egy másik példabeszédben az úr egy nagy értékű gyöngyhöz

hasonlította, amiért az ember, aki meg akarja venni, mindenét el kell, hogy adja. Úgy fogjuk majd igyekezni megtalálni azáltal, hogy "belemertülünk legbelsőbb éntünk dicső mélységébe", de csak mindennek az árán találhatjuk meg, mert a Szellem nagy kalandjában a Mennyország az egész szív alárendelését kívánja.

De ha "mag"-nak nevezzük, akkor is jó a hasonlat, mert semmilyen mag sem teljesebb lehet, hacsak előbb nem hal meg. Meghal, hogy éljen és reprodukálja minden rejtett, benne foglalt lehetőségét és erőit. A természet egyik csodája, hogy az apró makk magába foglalja az erdő nagy óriását. De előbb mélyen el kell temetni a földbe, és senki sem tudhatja, hogy ott van. Így van ez a nagy számú lélekkel is, semmi istenség nem látszik bennük. De alatta a növekedés folytatódik. Az első, amit a mag tesz, hogy kis gyökereket hajt ki, amik erőt adnak neki a felszín fölé hatolni. Ez a természetnek egy másik csodája. Hogyan tud egy zsenge hajtás a kemény rögön áthatolni? Csak mikor végre megjelenik, akkor egy tapasztalt kertész tudja megmondani, mi lesz belőle. "Még nem nyilvánult meg, hogy mik leszünk, mondta (írta⁹) Szt. János.

De a növekedés állhatatosan folytatódik és két erő segíti kívülről ezt a növekedést: napfény és eső. A napfény terjeszkedésre indítja a növényt, hogy felnyúljon a világosságához és a levegőhöz, az eső pedig mossa a növényt, puhítja a gyökere körül a kemény földet és táplálja. Az emberi Lélek és Szellem is így nő. Az emberi öröm és siker kiterjeszkedésre és felfelé nyúlásra készíti. Az emberi könnyek esője a kemény földet kellene, hogy puhítsa, rokonszenvet és megértést tanítson. Sajnos nem mindig teszi ezt, de arra való. Blavatskyné a fájdalmat a lelkiismeret felébresztőjének, tanítójának nevezi. Azt is mondja:

"Amint megérti, milyen barát és tanító a fájdalom, a teozófus megrémülve áll az emberi éket rejtélye előtt és bár vágyik jól cselekedni, éppannyira fél attól, hogy rosszul végzi őket mindaddig, amíg nem szerzett több erőt és tudást.

Így a bánat meg az öröm váltakozásával az élet összes ellentétes párja által végre elérkezik az ember isteni Ön-tudathoz és a fájdalom legyőzéséhez és semmibebevéséhez.

Végül is, ami az összes előző növekedés irányult, a világ megszületik és az egész levegő tele van illatával. A szent élet illata, a spirituális egész - ség és szentség megtölti a valóban felébresztett, fejlett ember környezetét, ő (ami él?) egy állandó, láthatatlan áldás lett minden élőlény számára.

Az emberiség mindannyiunkban Isten formája (?) Az az Isten a megnyilvánult ige. Talán ez az értelme Krisztus ama szavainak, hogy az ég és a föld el fog múlni, de az ő szavai soha sem múlnak el. Lelkeink ege (Mennyország?) és testeink földje állandóan változik és múlik. A "Csend hangja" mondja:

Árnyékaid (fizikai testek) élnek, majd eltűnnek. Az, ami benned örökké tud (, mert a tudás az nem a múltó életből való, hanem az Ember, aki volt, van és lesz, akinek számára az órá sohasem fog űtni.

Csodálatos és meglepő gondolat, hogy minden emberi lélek által valami egyedülálló és örök vár arra, hogy kimondják. De nem lehet kimondani, amíg a lélek és a test eggyé válnak a felébresztett szellemmel.

"A mester lábainál" szépen mondja: Ő (a beavatott), olyan, mint egy toll Isten kezében, ami által gondolata áradhat és kifejezést találhat itt lent, mely toll nélkül nem volna lehetséges.

A felébresztett Szellem az emberben (, ami eggyé válik Istennel, vagy az Élettel) tiszta csatornájává válik az Életnek, Bölcsességnek és Szeretetnek.

Itt van az igaz értelme a Hármasság ősi tanának. Itt, ha magunkra nézünk, meg fogjuk érteni a makrokozmoszt, Istent. Az anyag oldalán is és a tudat oldalán is hármasságok vagyunk. Nincs a világon egyetlen forma sem, ami nem volna meghatározva három dimenziótól: szélesség, hosszúság, és magasságtól. Ezt a hármat matematikailag el lehet képzelni, mint egymással derékszögben, mint egy doboz sarka. Ebben a hármasságban egyik sincs a másik előtt, vagy után. Ugyanez áll a tudat erőire. Gondolkozunk, érzünk, cselekszünk. Egész idő alatt e hármat kényszerülünk cselekedni úgy, hogy ki tudja megmondani, hogy hol kezdődik az egyik és hol végződik a másik.? Milyen beteljesedés, milyen tökéletesedés felé mutatnak! A gondolkodás egy nap bizonyára a bölcsességhez vezet. Minden érzést két oldalra állíthatunk: azok, amik a szeretetből fakadnak és azokra, amik a gyűlöletből erednek. A szeretet érzelmek felépítője; boldogságot teremt. Azok, amik a gyűlöletből erednek kölcsönösen elpusztítják egymást. Ez adja a legtökéletesebb érvet, hogy Szeretet van a világegyetem alapján, más isteni rend eltűnt volna. Az egyetlen maradandó érzés a szeretet.

Azután a testeink állandó tevékenységükkel és újra visszatérő akadályaikkal és a fizikai anyag gátlásaival állandóan igyekezetet és erőfeszítést hív ki bennünk Ezek végső győzelemhez, adeptussághoz vezetnek. Így tehát az elme, a szív és a test működése mögött van a tökéletes Bölcsesség, a Szeretet és az Erő magja, a Hármasság, ami fenntartja a Világegyetemet. Itt rejlik a halhatatlan Bölcsesség, a vég nélküli boldogság, a

határtalan Hatalom mélyen bennünk és várjam, hogy kihívják és kifejlődjék. De ez csak akkor fog elérkezni, amikor elvesztettük, vagy elpusztítottuk a mi kis személyes énünket, mert a Szellem nem lehet az apró és személyes én függvénye. Addig a pillanatig egy nagy dalnak csak töredékei érik el füleinket legmagasabb, legtisztább legönfelelőbb perceinkben, amikor, mint testnélküli öröm kiterjesztjük lelkeink szárnyait, hogy repüljön. Jóváteszi személyiségünk "bűneit" kivárva az időt, amikor a jóvátétel eggyé válás lesz, és az ember több lesz, mint ember.

(könyvben 34. Oldal lent, és 35. Oldal fönt, összesen 16 sor.)

V. fejezet: Isten és Élet

Mi az Élet? Oly meggondolatlanul és tudatlanul használjuk. Körülöttünk mindenütt élet van minden atomban, minden lélegzetben, az óriás világegyetemben. Mindenütt ugyanaz az élet van, - nincs más. Számptalan formába öltözik; végtelenek a különbözőségükben és egyedülállóságukban. Az élet e két elve, mélységes benyomást tesz, az élet végtelen egysége és rendkívüli különbözősége a formákban, minden forma örökké egyedülálló úgy, hogy nincs két egyforma hópehely, vagy fűszál.

Ha csillagos éjjel kinézünk a tér felbecsülhetetlen, lemérhetetlen mélységeire, a naprendszerek óriás se-regére, csillaghalmazokra és ködökre, amelyeknek fénye csak most éri el szemeinket, miután évszázadok elmúltak, az elme szédül az űr elképzeltetlen, óriás voltának gondolatára. A legnagyobb teleszkóp még mindig csak a világegyetem óriás voltát tudja felfedezni, és elképzeltetlen méreteit, még a mi kis naprendszerünk, mely oly kicsi és lényegtelen sok másikkal összehasonlítva, egyedül áll az űrben sokmillió mérföldnyire más csillagcsoportoktól. Ha a Napot egy 9 lábnyi átmérőjű gömbre redukálnánk, a Föld egy borsószemnyi lenne, ilyen mértékben a naprendszerünkhöz, és a legközelebb eső csillag 30.000 mérföldre esne! Micsoda magányos kis rendszer vagyunk! Nem csoda, ha a (Blessed Damozel) ... a Mennysországi arany sorompóján kitekintve látta a földet pörögni, mint egy bosszús szúnyogot. Vannak más rendszerek is nem túl messze ebben az óriás világegyetemben, amik összehasonlíthatatlanul nagyobbak, mint a miénk, aminek a forgása tovább tart, mint a miénk. Milyen nagyok! Mily óriás Isten! Nincs vége az ő óriás voltának.

Az ő kicsinységének sincs vége. Sohasem fognak egy mikroszkópot felfedezni, ami elvisz bennünket a rejtett életének a végére.

(8 sor a könyv 37, oldalán. 139. zsoltár) ...

De nézzék a rendet a szépséget, az egésznek az összhangját! Egyik rendszer sem avatkozik bele a másikba, hanem a kijelölt pályáján fűt. A mennyei rend valóban "szép dolog, és mindörökké öröm". A világegyetem nagy építészé oly tökéletes művész, hogy a legapróbb és láthatatlan formákat éppoly tökéletesen formálja, mint bármely más.

Figyeljük meg először a világegyetem egységét, azt a mindent átölelő és felölelő Tudatot. Mert minden élet tudatos tudatosság egy másik név Életre, bár esetleg nem mentális tudat, amit mi magunkkal kapcsolatba hozunk. Az egy Élet, az Egy Tudat, aminek Egy Akarata, Egy Indítóoka van. Igen, Isten akarata az egy része az az irány, amiben a világegyetem utazik, és az események egymásra következésében. Egyszer olvastam egy cikket egy nagy amerikai tudóstól, és ő azt mondta: sohasem tudjuk felfogni, micsoda óriás sebességgel utazik az egész világegyetem egy irányba. Hogy Tennyson jól ismert sorait idézzem:

Egy Isten, egy Törvény, egy elem,

És egy távoli isteni esemény, Ami felé az egész Teremtés halad. Isten szeretet. A szeretet az egyetlen felépítő, alkotó erő a világegyetemben, nincs más. Ideiglenes ellentéte: a gyűlölet, kölcsönösen pusztító és halált osztogató. A világegyetemenk szereteten kell alapulnia, máskülönben nem állna össze egy percig sem! De mi is a szeretet? Valami sokkal nagyobb, nemesebb, bölcsőbb, mint az a kicsinyes, önkielégítő érzelm, amit az emberek ezzel a névvel jelölnek. A világegyetem egyik alapvető bűne az életet elvenni, mert mi nem tudunk életet adni, sem visszaadni, és így mi kis tolvajok vagyunk ilyenkor Isten előtt.

Figyeljük meg a sokaságát és változatosságát, amikor formába van öltözve és sérthetetlen egyedülállóságát! Nem Isten szereti az ember által kedvelt csoportosulást, hanem szigorú tekintélyt minden forma sérthetlenségének és páratlanságának. Az élet haladó folyama elvet egy formát, és belép egy másikba, ami új, de mindig megtartja az elpusztíthatatlan páratlanságát!

"Istenről" beszéltem, de a szó gyakran annyi kegyetlen és Istenhez nem hasonló tulajdonságokat is jelent. Jól tesszük, ha sok néven nevezzük őt: A Világegyetem Szíve, az örök Szépség, mert igaz szépség úgy, mint igaz szeretet, oly sokkal több, mint amit azon a néven neveznek; a Halhatatlan Élet, az időtlen Bölcsesség, a Szeretet átölelő karjai. Sok-sok neve van. A mi kicsinységünkben ráruházzuk saját formánkat és tulajdonságunkat, de elképzelésünk órála növekszik a mi növekedésünkkel. A nagy kételkedő Voltaire egyszer azt mondta:

Kezdetben Isten teremtette az embert saját képére és az ember azóta is viszonyozza neki ezt a bókot.

Csak egyet lehet csinálni; megpróbálni az Élet mérhetetlenségét és egységét elnyerni, mert ez sok bánattól fog minket megmenteni. "Isten Élet" mondja Dr. S. Radhakrishnan "e tény felismerése szellemi öntudat". A tudomány újra felfedezte Istent. A tudomány emberei most azt mondják hogy egy Mester Elme bizonyítéka áll a világegyetem mögött, és amennyire ők meg tudják érteni (értelmezni tudják) az (Élet?) egy nagy matematikusnak látszik.

Az élet sohasem szűnik meg, sohasem szűnik meg mozogni, hanem örökké van és örökké fejlődik. Valóban nincs olyan, mint jelen, csak a jövő válik szüntelenül a múlttá. Blavatskyné mondja nekünk, hogy a jelen érzése egy folt által keletkezik a tudaton, hasonlóan a szem retináján keletkezett folthoz, ha egy meggyújtott gyertyát körbeforgatunk, ez egy képzelte tűzkarikát alkot. Az egész világegyetem szüntelen, ütemes mozgásban van, az örök mozgás, ami Isten működésben (?). Az események, mind okozatosan összefüggő következtetésbe öltözik. Az események e folyamatossága nagyrészt észrevétlenül és meg nem értve múlik el. Mégis mi az valóságban? Van-e maradandó üzenete és jelentősége? A kelet ezt az el nem múltó láncát az oknak és a következménynek, Karmának nevezi. Valóban ez Isten akarata működésben és végeredményben hosszú távlatban végső jó előjele.

Az idő, mondta Albert Einstein, a negyedik dimenzió a báromdimenziójú térben. Mi csak azt tudjuk elképzelni, ami tegnapelőtt volt, vagy holnapután lesz. De van a tudatnak egy állapota, amelyben a megvilágosodott látnók, aki egy az Élettel, az örök Mostban él, és számára az idő és a tér eltűntek. "Mert ezer év a Te szemedben olyan, mint a tegnap."

De az idő és a tér számunkra nagyon is valódi (igazi?) valóságok és az események egymásutánja egyetemes, szédítő törvény szerint bontakozik ki. Minden élőlénynek a tiszavirágtól a világegyetemig életciklusa van. Az egész természetben van egy el nem múltó ritmus. Egy hang beszél a fülünkbe a levegő ritmikus hullámai következtében, a szemek millió éterhullámzást látnak.

Az egész fejlődést úgy lehetne összegezni, a felelet belülről és a fokozatos szervezése a szervezeteknek a kívülről jövő behatásokra. Lassanként a rejtett tudat felel kibontakozik, kifejlődik. Az maga a lélek, mondta Cicero, ami hall és lát, és nem azok a részek, amik csak ablakai a léleknek.

Itt a világegyetem egy másik csodálatos elvét érintjük, hogy az élet minden formája egy apró kezdetben, egy sejten, egy magban, egy atomban kezdődik. Mégis abban az apró kezdetben benne van az ígérete és a lehetősége annak, ami utóbb megnyilvánul. Sohasem válhat az élet bármely formája mássá, mint ami alapvetően. A mindig növekvő mindig az, ami. "Minden mának saját teste" mondta Szt. Pál. Mint a makk magában hordja az erdő leendő óriását, a csírasejt a leendő embert, úgy minden léleknek megvan a saját különleges sorsa és útja-"Légy azzá, ami vagy" mondta Szt. Ambrózius a híveinek.

Az élet növekedése ciklusokban halad, nem egyenes úton, hanem ciklusok (körök/cikluskörök?) láncolásában (láncolásában) az ok és hatás végtelen láncán. Éjjel és nappal, születés és halál, élet következik meszsze távoli eseménye fele. Mint a tiszavirág és az ember, úgy a bolygók és a naprendszerek még a világegyetem is. A Vishnu Purana drámaian leírja az éjszaka jövetelét egy bolygó számára, ami hatásában Coleridge "Last man" (Utolsó ember) c. művéhez hasonló. De az ilyen óriás történésekkel most gyakorlatilag nem foglalkozunk.

Ki tudja a titkot? Ki hirdette itt?

Honnan eredt ez a sokszerű teremtés (alkotás)?

A legmagasabb látnók a legmagasabb égben

Ő tudja – vagy talán még ő sem tudja.

Mennysorszámban nincs házasság. Talán jobb volna azt mondanom, hogy mindkettőnek a lényegét magas fokon tartalmazza.

Edgár Wallace írta egyik regényében: Mikor először láttam Bonest, azt hittem bolond, de tévedtem. Azután azt gondoltam, nőies és újra tévedtem, mert ő megjátszotta a férfit valahányszor felszólították rá. Ő egyike azoknak, a ritka teremtményeknek, egy férfi, akinek megvan minden jó női tulajdonsága - Azt hiszem, a tökéletes embert írta le.

Az újraszületés ellen még egy ellenvetést kell figyelembe venni, és ezt többnyire anyák hangoztatják. „Micsoda!?” -mondják, hogy „az én gyerekem a jövőben valaki másnak a gyermeke lesz?” Mármost egy gyermek egyikünké sem személyesen, ő saját magáé és az Életé. De nem jöhetett volna hozzánk, ha a szeretet kapcsolatai a múltból nem vonzották volna hozzánk.

Néha előfordul- bár ezt nem kell hangsúlyozni, mert az ok esetleg az életből származik, egy gyógyíthatatlan irtózás jön egy másik életből. Ha valaki kínzások közt, vagy nagy félelemben halt meg, ez olyan emléket alkothat, ami megmarad a következő életre.

A múltnak emlékei kép alakban is visszajönnek. Rudyard Kipling leírja annak elképzelt történetét egy banktisztviselőről, aki emlékezett rá, hogy gályarab volt Rómában. Az író sok ilyen története hallott, de akkor abban a szerencsés helyzetben volt, hogy hallhatta őket. Sok évvel ezelőtt, amikor mint kisegítő könyvtáros működtem a Teozófus székházban, Londonban, egy vad ír fiatalember rohant be és elmesélte, hogy ő gladiátor volt Rómában. Ez az ember ma, egy híres író és okkultista.

Élénk képek a múltból kétféleképpen jönnek vissza: vagy mint állandó visszatérő álmok, vagy mint látomások az éber állapotban. Egy jó példáját az álomnak beszélte el. Bristolban, egy előadás után, villamoskocsi-vezető, aki egyenruhában jött, hozzá és elmondta: „Ön megmagyarázott egy álmot, ami egész életemben kísért. Abban egy fehér oszlopos házban vagyok más emberekkel, mind fehér tógát viselünk vörös széllel (szegéllyel?). Felteszem (feltételezem?), hogy egy, a régi Görögországban töltött életre emlékezem?” „Nem”-feleltem. „Elég történelemre emlékszem, hogy el tudjam helyezni, „azt hiszem, ez a régi Rómában volt, mert csak a patríciusok, akikből a római szenátus alakult, voltak jogosultak a vörös szélű tógát hordani.”

Itt előttem állt tehát egy római nemes reinkarnációja, és gyakran kérdezték tőlem, hogy ő lecsúszott-e a fejlődésben az életben. Nem hiszem, hogy az evolúció (fejlődés) tekintettel van a mi szociális megkülönböztetéseinkre. Sehol a világon nem volt lehetséges, a közmondásos vidám életet élni, mert a régi Rómában talán ez a nemes ember nem vette kasztja kötelességeit komolyan, hanem elpocsékolta állományát mértéktelen életben. Ezért ebben az életben olyan helyre született, ahol keményen kellett dolgozni. Nem fog ez neki megártani?

De a legcsodálatosabb éber állapotbeli egy múlt életből szintén előadás után Londonban hallottam. Egy idősebb hölgy jött hozzám: „Kedvesem,” -mondta, „még sohasem hallottam senkit újraszületésről beszélni, de én hiszek magának. Hadd mondjam el miért. Sok évvel ezelőtt nehéz és szomorú időn mentem keresztül. Éppen le akartam feküdni egy este, amikor hirtelen egy különös világítás (fény) töltötte be Londoni hálószobámat, ami eltűnt és én római házamban találtam magamat, egy római úrinő ruhájában, kezemet fogta egy 12 éves leányka, akiben jelen életem kis leányát ismertem fel. Körülöttünk csoportosultak háztartásunk rabszolgái. Mi mind borzasztóan féltünk. Sötét volt, a levegő tele porral és hulló hamuval.”

Valamiből, amit megfigyelt, utólag rájött, hogy ez a régi Herculeneum pusztulásakor történt, nem pedig Pompeiben. Emlékezhetnek, hogy kevesebben menekültek meg Herculeneumból, mint Pompeiből., amikor a Vezúv kitört, mert közelebb volt a hegyhez. „Nem menekülhettünk” -folytatta „a halálra vártunk. Hirtelen egy barátunk jött a szobába, két kis üveg erős mérget hozott magával, hogy a gyermekem és én egy könnyörlétesebb halállal halljunk meg. És akik látták a gipszlenyomatokat az áldozatokról, akiket utolért a forró láva, elképzelték milyen haláltól igyekeztünk megmenekülni. A gyermekemnek adtam az egyik italt és ő karjaimban halt meg. Aztán felkészültem, hogy a másodikat magam veszem be, amikor az egyik rabszolgalány rémültében arra kért, hogy adjam neki. Úgyhogy odaadtam neki, és azt hiszem, közönséges halállal haltam meg, de akkor a londoni szobámban ébredtem feles a másik jelenet eltűnt.

Emlékszem egy kis ír asszonyra, aki az esőben várt rám a dublini előadásom után. „ó kisasszony!” -mondta. “Megmagyarázta azt, amiért engem meg szoktak verni, amikor kicsi voltam. Emlékeztem a házra, amiben ezelőtt éltem. De úgy volt kisasszony, emlékeztem! Emlékszem, hogy nem volt üveg az ablakaiban (A középkori ablakoknak nem volt üveglakuk (A középkori ablakokban nem volt üveg!)! „És ó, kisasszony meg szeretném köszönni, hogy elvette a haláltól való félelmem!”

Néha gyermekek emlékeznek, és később, mikor felnőnek, az emlékezés elfoszlik. A legmegkapóbb esetet akkor hallottam, amikor a Channel Islands-on adtam elő. A hallgatóságban volt egy Dél-afrikai hölgy, aki most Jersey-ben élt.

Meghívott jöjjenek hozzám előadás utánra, és töltsen ott nála az éjszakát, akkor hallottam, amit el akart nekem mondani. Volt neki egy kisfia, aki Jerseyben született, ez a gyermek, amikor egyedül játszott a mackójával, egész érthető zulu nyelven beszélt vele. Én tudok zulu nyelven, mert ott születtem és nevelkedtem, de hogy tudhat ő?

Akkor elmondtam neki a szép igazságot, hogy gyakran egy gyermek, aki 7 éves kora előtt hal meg, amely korban (mielőtt?) a halhatatlan Ego teljesen uralmába veszi a testet, majdnem azonnal visszajön a Földre és igen gyakran ugyanahhoz az anyához és apához, mint egy fiatalabb gyermek (fiatalabb gyermekként?) Kérdeztem tőle, hogy volt-e már előbb gyermeke? „Igen, amikor Dél-Afrikában férjhez mentem.” -felelte-„De az a kisfiú meghalt.” Nem látja – mondtam –, hogy ő visszajött magukhoz, még a zulu nyelvre is emlékszik egy kissé, amit a zulu családban beszélt?”

Ezt az igaz történetet tanult professzoroknak mondtam el, némelyek „őrült emlékezetéről” beszéltek nekem, de számomra a válasz világos és csak az újraszületés adhatja meg a magyarázatot. Ez az igazság természetes a romlatlan ember számára. Nem kérdezték-e gyermekek gyakran anyjuktól: „Hol voltam én, mielőtt idejöttem?” Mert ez természetes, és mélyen belül tudjuk, sok filozófushoz intuícióval jön, mint a németek közül Schopenhauer, Lessing és Fichte és a skót filozófus Mc. Taggart és leginkább a költőkhöz, talán mert a költők intuíciója a magasba szárnyal és beleszúr(?) Platón Isteni Gondolatába(?). Az újraszületés nagy költője Róbert Browning. Mindenki visszaemlékezik Evelyn Hope c- költeményére, amiben azt írja, nem tud szobrokat faragni, vagy képeket festeni. ... (Idézet 62. oldal)

Dante Gábor Rosettinek van egy híres kis verse: „Én már itt voltam azelőtt” kezdettel. Még a puritán Milton szonettjében is találtam reinkarnációra utalást „On the death of a fair infant címen. „Ha te volnál az az igazságos lány, aki egyszer előbb elhagyta a gyűlölt földet, és újra jössz, hogy meglátogass engem? „De nem szabad elfelejteni, hogy Milton tanulmányozta

Ő tudja - .vagy talán még ő sem tudja.

Mielőtt a Föld alapjait lerakták

(Rtg Vcda)

Te voltál. És na földalatti ... (41. Oldal)

Kirobbantja börtönét és felfalja a lángot

Te még akkor is leszel, mint azelőtt voltál

És nem ismeresz változást amikor már nem lesz idő;

Ó végtelen gondolat isteni Örökkévalóság!

VI. fejezet: Miért vagyunk itt?

Erre a kérdésre már kis mértékben feleltem az. előző fejezetekben. Néha az életük vége felé az emberek azt kérdezik maguktól, hogy megtettek-e mindent, amit az életben tenni szándékoztak. Mielőtt a világháborúk tönkretették a világot, az újságokba levelek érkeztek: "érdemes-e élni" címmel. Tisztán anyagi szempontból az élet minden gondjaival, csalódásaival és akadályaiival alig látszik érdemesnek, de egy szellemi szemszögből úgy tűnik, hogy dicsőséges vége és célja van. Idézem' Szt. Pált:

"Mert úgy számítom, hogy a jelen idő szenvedései nem érdemesek összehasonlítva a dicsőséggel, ami bennünk meg fog nyilvánulni."

Tény az, hogy csak a szellemi nézőpont hídja nekünk a mesét (regét?) és az élet örömét megadni. Lehet, hogy vannak, akik visszanéznek fiatalságuk eszményeire és ambícióira és felfogják, mily messze alattuk maradtak. De Róbert Browning azt írta: "Bár az ember képessége meghaladná azt amit megfoghat!" De mi valóban azért jöttünk-e hogy vagyont szerezzünk, hogy a társadalmi létrái felmásszunk, vagy lássuk nevünket az utókornak fennmaradni? A halál kapujában minderről le keli mondám nem vihetjük őket magunkkal. Miért jöttünk tehát? Ajánlom, nézzünk új irányba válaszáért.

Idejöttünk, felvettük a test munkaruháját, az iskolai egyenruhát, hogy az itt elnyerhető tapasztalatokkal kapcsolatba jöjjünk, és ami valóban a lélek növekedésének eledele. A lélek a legfontosabb, nem a test és a, v nagyobbodása^a jellem és a bennünk lakó képesség növekedését mutatja. Nem tanít az Élet semmire? Bizonyára sokkal gyorsabban nőhetnénk, ha megértenénk az Életet. Ha a vége felé vissza tudnánk-nézni és látnánk, hogy megnőttünk türelemben, rokonszenvben, toleranciában, akkor bizonyára nem éltünk hiába, mert ezek a kincsek az Egbert amiket magunkkal vihetünk a hálái kapuján át. és visszahozhatunk a jövő születéskapuján át.

Ez elvezet bennünket a módszerhez, ami által lelkünk állandóan nő. Ez az élet nem az egyetlen, amiben az Élet nagy iskolájában tanulunk. Ez egy nap a lélek hosszú utazásában, és mi sok ilyen napot átéltünk már előbb és még ezen túl is sokat fogunk még átélni.

Kétféle intuíciót kell itt megjegyezni: az egyik az ember kiradírozhatatlan hite saját halhatatlanságában, még a vadaknak is megvan ez a meggyőződése. Az ilyen, széles körben elterjedt hitnek szükséges, hogy valami alapja legyen! Az embernek ez a hite vagy meggyőződése van. De mi is a hit? Nem csak egy képesség valamit "elhinni", ami értelmünkkel ellenkezik. Nincs a "hitnek adománya? A Bölcsesség egy mestere úgy határozta meg, mint a lélek tanulatlan tudását egy mély intuíciót az értelmén és a tapasztalaton túl. Itt az embernek világosan igaza van.

A másik intuíció, amit észreveszünk', az ember veleszületett hite a haladásban. Nagyon kevesen nem hiszik körülöttünk, hogy minden nem fog jóra fordulni. Némelyek azt hiszik gondolkodás nélkül, hogy a haladás egy egyenes út, amin az egész emberiségnek egyenesen fel kell menni! Mi pedig azt hisszük, hogy az egész világegyetemben nincs egy egyenes vonal, minden körbe mozog úgy időben, mint térben. A legrégebbi egyetemes jelkép a kör, és a régi görögök azt mondták, hogy a haladás spirális vonalon megy előre; a történelem állandóan ismétlődik egy magasabb szinten.

Ez egyaránt igaz úgy a térről, mint a az időről. Bárhol mozgunk a világon, mindig egy tökéletes kör közepén vagyunk, amit világosan láthatunk egy tengeri utazás alkalmával. De mentálisan is egy centripetális és centrifugális kör közepén vagyunk, számos különböző benyomást kapunk és küldünk ki a végtelenbe. Azután láttunk-e már estét amiből nem lett másnap reggel; vagy egy telet ami után nem lett tavasz? Ugyan miért állnánk meg éppen itt? Mi van az ember életkörévei? Ugyanazt a változhatatlan törvényt követi, mint a Nap ciklusa. Fiatalkora a kora reggel pozitív és életerős. Lassan érettség, vagy délfelé nő. Jön az idő, amikor láthatatlanul az élet áradata megfordul és elkezd visszafolyani az élet estéje felé mindig negatívabb lesz. megtelve tapasztalattal és zároláskor egy csodálatosan szép esemény fordul elő. A szellemi Én, amikor az élet estéje közeledik, kezd egy összegző folyamatot; összeadja az élet tapasztalatait Erre lelkének és testének békességre van szüksége. Kétfélet látunk gyakran a mai tótágast álló civilizációinkban: ifjúságot remény nélkül, holott az ifjúságnak becsvágyra, reményre, kalandra van szüksége; és öregkort is béke nélkül.

Észrevettük-e már a gyönyörű békét, ami a földre száll, mint egy áldás, amint a nap lemegy? Keleten, ahol mindenre van meséjük, azt mondják, hogy a négy- Devaraja, vagy kormányzó találkozik és megáldja a földet. Van egy erő is, ami Föld közepéről árad ki, ami délig pozitív, a belső látás számára rózsaszín világosságnak látszik. Délután ez a sugárzás lassan kékké válik, mint egy darab lakmusz papír, és negatívvá.

Azért a reggeli órák a legjobbak minden pozitív alkotó munkára, fontos levelek írására, dél után legtöbbszörünk ítélete nem olyan világos; és inkább szentimentálisak vagyunk.

Félünk-e elaludni, ha jön az éjszaka? Nem, mert tudjuk, reggel visszatérünk és felszedjük az élet szálait pontosan ott, ahol leraktuk előző este? Ugyanez az elv uralkodik az életünkön. Amikor meghalunk, átme gyünk a Szellem hosszú pihenési idejébe, ami alatt az élet összes tapasztalatát megemésztjük; (feldolgozzuk?) Amikor ezt a folyamatot befejeztük, akkor eljön az ideje, hogy Trishna, az "érző élet szomjúsága" felkeljen a lélekben és az elkerülhetetlenül visszavezeti őt a következő életbe. Azt mondják, hogy a tapasztalatok a lélek növekedésének eledele. Tartsuk meg ezt a durva hasonlatot egy percig; hasonlítsák össze azzal, ami a fizikai testeinkkel történik! Az ételből, amit eszünk, leszünk fizikailag. Lehet, hogy egy fél óra hosszat eszünk egy jó ebédet, de több órát tart, amíg feldolgozzuk és megemésztjük azt. És ^amikor testünk részévé vált, akkor további ételre lesz étvágyunk. Hasonló, de spirituálisabb módon az élet tapasztalatai a lélek növekedésének eledele. Lehetünk 70 évesek, míg élünk, de többszáz évesek lehetünk az itteni időszámításunk szerint, míg feldolgozzuk és akkor lesz csak lelkileg mi magunk itt, mint jellem, és hajlamok mutatkoznak és mi "ékesek" leszünk visszatérni egy következő életbe.

Így nő az ember egyik életben a másik után az Élet nagy iskolájában, mi arról beszélünk, hogy okos és kultúrált emberekben "több van", amit ez alatt valóban értünk, hogy több erejüket és képességüket bontakoztatták ki és mutatták meg, mert mindenki benn mélyen minden benne van lehetőségben. Az élet valóban nevelés, amely szó nem azt jelenti, hogy beleteszünk valamit a gyermek fejébe, vagy belegyömöszöljük, ami nem volt benne előbb, hanem szelíden és türelmesen kifejezésre vezetjük a szunnyadó és ki nem fejlődött erőt.

Ezt világosan látni fogjuk, ha ellenkező típusú embereket tanulmányozunk. Mit jelent az élet egy fejletlen paraszt, egy költő, vagy egy filozófus számára? Mit jelent egy csodás naplemente az egyszerű földművesnek? Hogy jó lesz a termésnek reggel. Mit jelent a költő lelkének? "Gondolatokat, amik gyakran túl mélyen fekszenek könnyek számára".

Egy boldog vadember oly keveset és elemi tapasztalatokat vesz ki az életből, hogy 50, vagy 100 év múlva visszajöhet; az egyszerű földműves 300 év múlva. A közönséges civilizált embernek 500-800 évre van szüksége, míg Platón Albert Einstein, Shakespeare 2000 (?) év alatt dolgozza fel mindazt, amit a Földön elértek. Blavatskyné azt mondta, hogy Platón még nem jött vissza.

Ez egy további igazsághoz vezet. Allítólag minden ember alapvetően "a legmagasztosabb fia". Ezen az óriás igazságon nyugszik a szükséges következtetés; az emberiség testvérisége. Itt is figyeljük meg, hogy a természetnek kevés szabálya van, állandóan ismételve nagyobb, vagy kisebb számvonalakon. Volt-e már család, ahol mindenki egykorú volt? Milyen unalmas világ lenne, ha ez így volna! Ugyanezt az igazságot látjuk az emberiség nagy testvériségében. Senkinek sem azonos korú a lelke, némelyek már sokkal régebben éltek az Élet iskolájában és ezért bölcsőbbek, okosabbak, spirituálisabbak. Több van bennük, ami azt jelenti, mint mondtuk, belülről jobban kibontakozva, kifejezve.

Nyersen mondva úgy osztályozhatjuk az emberiséget, mint egy iskola osztályait. Először itt van az óvoda, amibe behelyezhetjük az egyszerű vadembereket. Mint gyermekeknek, nekik sincs sok képességük kommentálni, órákig dolgozni, szeretnek viszont énekelni, táncolni és játszani; szeretik a tündérmeséket is. Az élet mindenki számára komolyabb lenne, ha a meghódítóik több jószággal és türelemmel bánnának velük. Mert a primitív fajok kihalása azt jelenti, hogy újra születnek majd meghódítóik alacsonyabb soraiban borzasztó szociális problémákat okozva.

Felfelé haladva a lépcsőn elérkezünk a civilizált országok egyszerű parasztagához. Ezek nagy része az Élet Iskolájának alacsonyabb osztályait teszik ki.

Azután jönnek, akiket civilizáltaknak nevezünk, ha van egyáltalán valódi civilizáció. (Valódi civilizáció nem azt jelenti, hogy több autó legyen, jobb vízvezeték, stb. hanem a veleszületett kultúra és a lélek növekedésének háttere.)

Azt hiszem, a civilizált emberek nagy tömegét az Élet Iskolája magasabb osztályait két csoportra oszthatjuk; ezt a felosztást világosan láthatjuk az Egyesült Államok osztály nélküli népességében. Ott a többség rétege jó, őszinte barátságos emberekből áll, de korlátozott kilátású és szemszögű telkekből. Élénken meg tudják érteni a kérdést, hogy mi történik velük, családjukkal, barátjukkal, a várossal, ami otthonuk. Hogy mi történik a nemzettel, az a gondolat csak ritkán fordul elő, és mi van az emberiséggel. Az szinte soha. Másrészt egy kisebbségi réteg törődik, el tudja képzelni a nemzet látószögét, és az emberiséget nagyjából. Ezeket az idealistáknak nevezhetjük, akik a föld sója. Ők képesek lemondásra, önfeláldozásra egy nagyobb ideálért, mint a saját közvetlen környezetük.

Az ő soraikból jönnek minden nemzet nagy, kimagasló alakjai, nagy szentek, államférfiak, vezetők, művészek, tudósok. Ezek már túlhaladják annak a nemzetnek a határait, amiben megszülettek és a világhoz tartoznak, mert Shakespeare, Michelangelo, Platón, Ábrahám Lincoln, Szt. Ferenc, Beethoven és a többiek most egyenlő örökségei az összes nemzetnek egyaránt: Amikor elhagyják az Élet Iskoláját, külön Adeptus-osztályokat alkotnak, amit egy későbbi fejezetben fogok leírni.

Ez a reinkarnáció nagy igazsága, ami gyorsan visszatér a nyugati világba. Nem szabad összetéveszteni a lélekvándorlás eszméjével, ami szerint az ember lelke egy állat testében lakhat. Az ember telke ezt nem teheti, túl ment a határon, mint a gyermek, nem mehet vissza az anya méhébe, és nem születhet újra.

Ez előhívja a kérdést. Van-e az állatoknak lelkük, és élnek-e a halál után? A különbség az ember és az állat között, hogy az állat egy kettősség: van egy "lelke", vagy pszichikus hasonmása, ami halála után egy ideig él, és azután felszívja a fajtája "csoportlelke", míg az ember egy hármasság: ami áll testből, lélekből, és halhatatlan Szellemből; aki már nem tud a fejlődés alacsonyabb fokára visszatérni. Erről még bővebben szöveg egy másik fejezetben.

Az újraszületés igazsága világosságot vet az emberi élet bonyolult kérdéseire. Nélküle, mint a régi Hierocles mondta, lehetetlen Isten útjait az emberrel szemben igazolni (helyeselni?!). Évszázadokon át az ember elvesztette ezt a mentő igazságot, és így kénytelen volt múltó és véges okokra végtelen eredményeket felépíteni, ami egy illogikus helyzet. Nekünk azt tanítják, hogy ha egy kis gyermek születik, egy egész újonnan teremtett

lélek lakik abban a testben és ezen a múltó; életem nyugszik az üdvösség, vagy szenvedés egész örökkévalósága. Mármost nem lehet örökkévalóság csupán a bot egyik végén. Ha mi a jövőben örökön örökké fogunk élni, akkor mi már a múltban is örökké éltünk. És ha ez a hihetetlen feltételezés igaz lenne, akkor ki fogja megmagyarázni, hogy egy Teremtő, aki szeret, az egyik embernek oly sok örökséget adott, elődöket és környezetet, egy másiknak oly keveset, hogy néha azt mondják: "Szegény fickó, sohasem volt egy alkalma, elejétől fogva".

Különbségek ember és ember között sokkal nagyobbak, mint a természet bármely más birodalmában. Figyeljük meg a nagy különbséget a mentális fejlődésben az egyszerű vadember a...(moronic) gyermek és egy Plátón, egy Albert Einstein agya között! A Világ minden tanítása nem fogja egyenlővé tenni őket. Ugyanez a különbség mutatkozik az érzelmek világában. Milyen más (különbség van?) két világ! Bili Sykes fosztogató ösztönei, az együttérzés és a jóindulat teljes hiánya és az örízetlen, a világot gyengéd szeretetben átölelő Szt. Ferenc életfelfogása, világa között! Még a cselekedet világában is ugyanezt láthatjuk. Vannak emberek, akik sohasem tudnak helyesen cselekedni; ha meghagyják nekik, hogy terítsenek, ferdén teszik fel a késeket és villákat. Hasonlítsák ezeket össze a cselekedet a szervező hatalom nagy embereivel, nagy államférfiakkal, vezetőkkel vállalatvezetőkkel!

Régi időkben azt mondták nekünk, ne kérdezzünk, nem kell tudnunk. De ha lehet tudnunk, úgy bizonyára a tudás nekünk van szánva. Különben miért mondaná Krisztus, hogy keressetek és találni fogtok? Mi más célból van intelligenciánk és a kérdés szelleme? Igen, azt mondták nekünk, Isten útjai túl vannak azon, hogy rájőjjünk: nem áhítatos (vallásos) kérdezősködni.

De a válasz világos. A szív és az elme erői, sőt a környezet a mindenható Isten önkéntes adománya. Ők a fokozatos fejlődés hosszú múltját képviselik. A vad ember és a kegyetlen ember a távoli jövőben a szent lesz, a hatástalan(?) ember nagy üzletemberré válik, az unalmas ember értelmessé. A következő fejezetben le fogjuk írni azokat a törvényeket, amik segítségével ez történik. Időközben látható, hogy az inkarnáció a remény tanítása. Nincs olyan eszme, ami megvilágítaná: az emberi szívet, amit idővel el ne lehetne érni. Browning mondja: 7. (könyvben 51. oldal)

Azt is jelenti, hogy ha másokat megsebezünk, hibákat követünk el, azt mind helyesbíteni fogjuk, még csak nem is a szent Megváltó helyettesítő erejében. Vajon nem határtalan remény igazsága és igaz embernek való tanítás?

Teljesen párhuzamos a természet szemmel látható elvével, hogy az élet állandóan egy magasabb síkon ismétlődik. A Földre való ciklikus visszatérés által a lélek fokozatosan a magasabb sorsa felé nő. Miért is gondoljuk, hogy lelkeink nem fejlődnek úgy, mint testeink? William James így írta:

Az elme és az anyag együtt fejlődtek, és ezért valahogy kölcsönösen összeillenek.

Nem csak az egyéni lélek születik újra, hanem a nemzet egyesült lelke is. Hol vannak azok a lelkek, akik egyszer Görögországban, Rómában, Kaldeában és Egyiptomban voltak megtestesülve az ő civilizációjukban? Ők itt vannak ma, és hasonló vonásokat figyelhetünk meg a modern képviselőikben. A modern Brit nagyjából, de nem egészen a régi római reinkarnációja. Ugyanez az érzeke van törvény és rend iránt, ugyanez a szabadelvű kolonizáló ösztöne a meghódított népek iránt. A Pax Romána lett a Pax Britannica. A franciák nagyjából újraszületett görögök. Ugyanez a tökéletesség érzékük van, a vetélkedő egyéniségi érzékük, amit a régi görögök bírtak. És a németek nagyjából a régi Föniciából jöttek az igazi tehetségével és nagyméretű kereskedelmi vállalkozásaikkal. Egy bizonyos százalékuk, különösen a buzgó nácik, reinkarnált Karthágóiak, akik megörökölték ugyanazt a kegyetlenséget és gyűlöletet a római meghódítóik iránt. Egy szép napon a jövőben nem lesznek brit, germán és francia fajok; a mítoszokba és a történelembe fognak tartozni. Új fajok lesznek, sőt az „új” országokban ma is vannak, új jellemvonásokkal.

Még egy bolygó is újraszületik, egy naprendszer is elképzelhetetlen hosszú idő múlva. A keleti ósrégi könyvek azt mondják, hogy az egész világegyetem is újraszületik. Drámai kifejezésekben beszélnek Brahma napjáról és éjszakáiról. Az élet áradata és apálya egy egyetemes Törvény, a szüntelen mozgás, ami megnyilvánul ritmikus ciklusokban. Egyik szemszögből nézve mindent le lehet szűkíteni különböző hullámhosszakra. Láttam egyszer egy párizsi technikai kollégium által rajzolt ábrát, felsorolta a különböző, a tudomány által ismert fizikai rezgéseket. A legalacsonyabb és leglassabb hanghullámokkal kezdődött, amik a levegőn át (keresztül?) utaznak. A zongora magasabb hangjai például hihetetlenül gyorsabbak, mint az alacsonyabbak. A magasabb hangok hallhatatlanná válnak számunkra, de nem azért, mert már nincsenek itt, hanem mert

azokat a füleink már nem képesek felfogni. Ebben az emberek különböznek egymástól. Hallottam, hogy egy denevér kiáltása oly közel van hallásunk határához, hogy némelyek már nem is hallják azt. Másrészt ismertem egy zenészt, akinek a hallása oly érzékeny volt, hogy ha megszólaltatott egy húrt a hegedűjén, ő nem csak a hangot hallotta, hanem a „felhangokat” is, amit úgy nevezünk, hogy a természet harmonikus oktávjai.

A hanghullámok után jönnek a világosság hullámok, végtelenül gyorsabbak és finomabbak, amik nem a levegőn, hanem az[^]levegőben terjednek. Ezeket szemünk felfogják, ezt nevezzük látásnak. Ebben is nagyon különbözőek vagyunk mi emberek.

Némely hegyi lakó törzs Indiában különbséget lát két olyan színáryalat közt, ami mások számára nem látszik. A rezgések magasabb sorozata X (röntgen) ~, és gamma sugarakban végződött, ami mindkettő láthatatlan normális látás számára, de fel lehet fogni egy fényérzékeny lemezzel. Ebben a listában több nagy úrt láttam. De nem szabad feltételezni, hogy ott semmi sincs. Van egy mondás: „A természet irtózik a légüres tértől”. Nem hiszem, hogy egyáltalán létezik légüres tér. Egy régi misztikus írás szavaival:

Sholh sincs üresség, hanem mindenütt egy ... teljesség? teli.

A látszólag legérvényesebb ellenvetés az újraszületés ellen az, látszólag nem emlékezünk. Mit értünk emlékezés alatt? A legtöbb ember azt érti alatta, hogy vissza tud idézni az elméjébe bizonyos képeket, vagy tényeket. Ez az agy állapotától függ. Ha öregek és már elkopottak vagyunk, akkor már nem tudunk olyan jól visszaemlékezni. De ha az ember minden, amiből az emlékezés áll akkor már elfelejtettük az életnek nagyobb részét, sőt egy napunknak a nagyobb részét. Ha esténként leülnénk és megpróbálnánk emlékezetünkbe idézni az összes gondolatot, ami agyunkon átment aznap, minden érzelmi reakciónkat, minden szót és eseményt, ami körülöttünk történt, mennyire emlékeznénk? Mégis a lélektan azt állítja, hogy még egyetlen apró gondolat és esemény, ami történt velünk, kiradírozhatatlan benyomást tett tudatunkra, még azok az események is, amiket látszólag nem figyeltünk meg az éber tudattal

Agyunk olyan, mint egy átjáróház: minden benyomás, ami áthalad rajta, a belső lelki Én, a lélek által fel lesz jegyezve, ott sohasem megy feledésbe. Onnan jönnek vissza töredékesen, látszólag elfelejtett epizódok, érzéstelenítés alatti öntudatlanság, vagy a halál pillanatakor. De gyakorlati célokra a mindennapi életben összetett formában jönnek vissza; pl. egy zenész arra, hogy hány ezerszer gyakorolt, de a természet emlékszik és visszaadja neki, mint képességet, ami egy erő.

Miért tételezzük fel, hogy ez a halállal megszűnik? A lélekkel visszajön megint a következő testetölésben, mint szunnyadó, bennlakó képesség. Ha minden, amit igyekszünk megtanulni ebben az életben, csak egy végtelen nyilvánulna meg, ahol sem földi, sem égi hasznát nem vehetjük, milyen időpocsékolás lenne az! A növekvő szintézist(?) egyik életből a másikba átvisszük.

Egy másik arculata, mint, jellem mutatkozik, ami azt jelenti, hogy bátran, vagy gyáván néztünk az élet problémáival, a szokásos gondolat kerékvágások megállapodott jellemvonásokként mutatkoznak.

Még egy másik aspektus az ösztönös kedvelésekből és ellenszenvekből áll. Mi okozza, hogy ösztönösen vonzódunk némely emberhez és másokhoz nem? Mi okozza a jól ismert jelenséget, amit úgy neveznek, hogy első látásra beleszeretni? Ezek a múltból jönnek, a múltunk hangja beszél. Minden újabb barátságban, vagy rokonságban eltöltött élet erősíti a kapcsolatot. Csodálatos példája ennek a Dávid és Jonathan története. Amint a királyfi meglátta a pásztorfiút a szociális státusz különbség ellenére Jonathan lelke Dávidéhoz kapcsolódott és úgy szerette őt, mint saját lelkét. Miért, amikor mit sem tudott róla? Mert régi barátok a múltból felismerték egymást. Házasságok, amiket az égben kötöttek egy másik példa. Ilyen boldog párok azelőtt is ismerték és szerették egymást.

Nem szabad arra következtetni, hogy mi mindig ugyanabban a (rokon) viszonyban, vagy ugyanabban a nemben jövünk újra. Mi egy rokonság, mint a szeretet egy foka (jele?). Nem láttunk-e már egy asszonyban (feleségben?) anyai magatartást, vagy atyait a férjben? Bizonyára azokat fogjuk leginkább szeretni, akik legtöbbet jelentenek számunkra azáltal, hogy megtanuljuk őket a szeretet mindenfajta módján szeretni és nem csak egyféleképpen. Emlékszem egy 12 éves kislányra, aki egy hosszú előadássorozatomra minden alkalommal eljött. Végül is elhozta magával csinos fiatal anyját.

„Jackie-nek úgy tetszik az, amiről Ön beszél, és azt mondja, hogy legközelebbi életében apám lesz azért, hogy vigyázhasson rám” Talán ő volt már az anyja apja valamikor.

A nemek megváltoztatásának gondolata oly különösnek tűnik az embereknek általában és különösen a férfiaknak. De amíg mi női testben vagyunk, mi egész más sorozat tapasztalatot nyerünk és egészen eltérő tulajdonságokat fejlesztünk, eltérőt, de kiegészítőt az élet másik oldalához. De nem mutatják-e a legjobb példák mindkét oldalon a másiknak a legkitűnőbb jellemvonásait? Nincs-e a legkiválóbb férfiben női intuíció és rokonszenv; a legkitűnőbb nőben férfias elhatározás és erő? Hol fejlesztették ki ezeket a tulajdonságokat, hacsak nem az élet mindkét oldalán való tapasztalat által?

Az általános szabály úgy látszik, hogy elkezdünk egy sorozat inkarnációt az élet egyik oldalán és azután átszállunk egy sorozatra a másik oldalán. Ez talán megmagyarázza, amit gyakran észrevehetünk: egy fiús kislányt és egy kisfiút, aki titokban babával akar játszani? Talán éppen átjöttek egy hosszú sorozatból az élet másik oldalára. A szellem az emberben nem nélküli, mint Krisztus mondta, amikor azt tanította, hogy a Mennyszámban nincs házasság. Talán jobb volna azt mondanom, hogy mindkettőnek a lényegét magas fokon tartalmazza.

Edgár Wallace írta egyik regényében: Mikor először láttam Bonest, azt hittem bolond, de tévedtem. Azután azt gondoltam, nőies és újra tévedtem, mert ő megjárta a férfit valahányszor felszólították rá. Ő egyike azoknak, a ritka teremtményeknek, egy férfi, akinek megvan minden jó női tulajdonsága - Azt hiszem, a tökéletes embert írta le.

Az újraszületés ellen még egy ellenvetést kell figyelembe venni, és ezt többnyire anyák hangoztatják. „Micsoda!?” – mondják, hogy „az én gyereke a jövőben valaki másnak a gyermeke lesz?” Mármost egy gyermek egyikünké sem személyesen, ő saját magáé és az Életé. De nem jöhetett volna hozzánk, ha a szeretet kapcsolatai a múltból nem vonzották volna hozzánk.

Néha előfordul- bár ezt nem kell hangsúlyozni, mert az ok esetleg az életből származik, egy gyógyíthatatlan irtózás jön egy másik életből. Ha valaki kínzások közt, vagy nagy félelemben halt meg, ez olyan emléket alkothat, ami megmarad a következő életre.

A múltnak emlékei kép alakban is visszajönnek. Rudyard Kipling leírja annak elképzelt történetét egy banktisztviselőről, aki emlékezett rá, hogy gályarab volt Rómában. Az író sok ilyen története hallott, de akkor abban a szerencsés helyzetben volt, hogy hallhatta őket. Sok évvel ezelőtt, amikor mint kiegészítő könyvtáros működtem a Teozófus székházban, Londonban, egy vad ír fiatalember rohant be és elmesélte, hogy ő gladiátor volt Rómában. Ez az ember ma, egy híres író és okkultista.

Élénk képek a múltból kétféleképpen jönnek vissza: vagy mint állandó visszatérő álmok, vagy mint látomások az éber állapotban. Egy jó példáját az álomnak beszélte el. Bristolban, egy előadás után, villamoskocsi-vezető, aki egyenruhában jött, hozzá és elmondta: „Ön megmagyarázott egy álmot, ami egész életemben kísért. Abban egy fehér oszlopos házban vagyok más emberekkel, mind fehér tógát viselünk vörös széllel (szegéllyel?). Felteszem (feltételezem?), hogy egy, a régi Görögországban töltött életre emlékezem?” „Nem”-feleltem. „Elég történelemre: emlékszem, hogy el tudjam helyezni, „azt hiszem, ez a régi Rómában volt, mert csak a patriciusok, akikből a római szenátus alakult, voltak jogosultak a vörös szélű tógát hordani.”

Itt előttem állt tehát egy római nemes reinkarnációja, és gyakran kérdezték tőlem, hogy ő lecsúszott-e a fejlődésben az életben. Nem hiszem, hogy az evolúció (?fejlődés) tekintettel van a mi szociális megkülönböztetéseinkre. Schol a világon nem volt lehetséges, a közmondásos vidám életet élni, mert a régi Rómában talán ez a nemes ember nem vette kasztja kötelességeit komolyan, hanem elpocsékolta állományát mértéktelen életben. Ezért ebben az életben olyan helyre született, ahol keményen kellett dolgozni. Nem fog ez neki megártani?

De a legcsodálatosabb éber állapotbeli egy múlt életből szintén előadás után Londonban hallottam. Egy idősebb hölgy jött hozzám: „Kedvesem,” -mondta, „még sohasem hallottam senkit újraszületésről beszélni, de én hiszek magának. Hadd mondjam el miért. Sok évvel ezelőtt nehéz és szomorú időn mentem keresztül. Éppen le akartam feküdni egy este, amikor hirtelen egy különös világitás (? fény) töltötte be Londoni hálószobámat, ami > eltűnt és én római házamban találtam magamat, egy római úrnő ruhájában, kezemet fogta egy 12 éves leányka, akiben jelen életem kis leányát ismertem fel. Körülöttünk csoportosultak háztartásunk rabszolgái. Mi mind borzasztóan féltünk. Sötét volt, a levegő tele porral és hulló hamuval.”

Valamiből, amit megfigyelt, utólag rájött, hogy ez a régi Herculeneum pusztulásakor történt, nem pedig Pompeiben. Emlékezhettek, hogy kevesebben menekültek meg Herculeneumból, mint Pompeiből., amikor a Vezúv kitört, mert közelebb volt a hegyhez. „Nem menekülhettünk” -folytatta „a halálra vártunk. Hirtelen egy

barátunk jött a szobába, két kis üveg erős mérget hozott magával, hogy a gyermekem és én egy könnyöretesebb halállal halljunk meg. És akik látták a gipszlenyomatokat az áldozatokról, akiket utolért a forró láva, elképzelték milyen haláltól igyekeztünk megmenekülni. A gyermekemnek adtam az egyik italt és ő karjaimban halt meg. Aztán felkészültem, hogy a másodikat magam veszem be, amikor az egyik rabszolgalány rémültében arra kért, hogy adjam neki. Úgyhogy odaadtam neki, és azt hiszem, közönséges halállal haltam meg, de akkor a londoni szobámban ébredtem feles a másik jelenet eltűnt.

Emlékszem egy kis ír asszonyra, aki az esőben várt rám a dublini előadásom után. „Ó, kisasszony!” - mondta. "Megmagyarázta azt, amiért engem meg szoktak verni, amikor kicsi voltam. Emlékeztem a házra, amiben ez előtt éltem. De úgy volt kisasszony, emlékeztem! Emlékszem, hogy nem volt üveg az ablakaiban (A középkori ablakoknak nem volt üveglakuk (A középkori ablakokban nem volt üveg!))! „És ó, kisasszony meg szeretném köszönni, hogy elvette a haláltól való félelmem!"

Néha gyermekek emlékeznek, és később, mikor felnőnek, az emlékezés elfoszlik. A legmegkapóbb esetet akkor hallottam, amikor a Channel Islands-on adtam elő. A hallgatóságban volt egy Dél-afrikai hölgy, aki most Jersey-ben élt. Meghívott jöjjen hozzám előadás utánra, és töltsen ott nála az éjszakát, akkor hallottam, amit el akart nekem mondani. Volt neki egy kisfia, aki Jerseyben született, ez a gyermek, amikor egyedül játszott a mackójával, egész érthető zulu nyelven beszélt vele. Én tudok zulu nyelven, mert ott születtem és nevelkedtem, de hogy tudhat ő?

Akkor elmondtam neki a szép igazságot, hogy gyakran egy gyermek, aki 7 éves kora előtt hal meg, amely korban (mielőtt?) a halhatatlan Ego teljesen uralmába veszi a testet, majdnem azonnal visszajön a Földre és igen.